

Újfolyam

74. szám

FÁSORI HARANGSZÓ

www.fasor.hu

A Budapest-Fásori Református Egyházközség hírmondója

2018. december

Üvegre festett örökség – 28. oldal

KÖZEL

**„Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal.”
(Jn 1,14)**

Amikor azon gondolkodtam, hogy mi lehet számunkra ebben az évben örömhír a karácsonyból, akkor ezt egy mondatban így fogalmaztam meg: „Közel van Isten hozzám.”

A helyzet

Ha a mélyére nézünk emberi vágyainknak, talán az egyik legegységesebb az, hogy szeretnénk, ha lenne mellettünk valaki közeli. Szükségünk van erre azért, mert így tudjuk megosztani magunkat. A másik pusztán jelenléte már gyógyító jelenlét. Magányos emberek mondják el, mekkora fájdalmat okoz számukra az, ha az emberre nem nyitják rá az ajtót. Szükségünk van arra, hogy valaki, ha ne is megszólítson, de legalább a közelünkben legyen. Mégis egyre többen vallanak arról, hogy nincs közelijük. Nincs, akivel életközösségben, szeretetközösségben élnének. Bár tele vagyunk különféle internetes közösségekkel, alkalmazásokkal, még sincs időnk egymásra, csak hajtunk, törtetünk. A karácsony és az azt megelőző időszak sem kivétel ez alól. Az emberek rohagnak, zihálnak az akciók utáni hajtvadászatban a családtagok vélt vagy valós igényeinek kielégítéséért. Úgy fekszenek le, hogy azt érzik, magukra maradtak. Emellett még nehezíti a körülményeket az, hogy akiket közelinek gondoltunk, hirtelen távoliak lesznek. Elhagynak, becsapnak, hitegetnek, de az is megtörténhet, hogy Isten lezárja a földi életüket. Az ember szembesül azzal, hogy nem lesz olyan valaki, akit egy életre maga mellett tudhat. Ez a tudat pedig önmagában kétségbeesítő.

Örömmüzenet

És itt jöjjön a karácsony örömmüzenete. Isten tudja: szükségünk van arra, hogy legyen közelink. És nemcsak közelink, hanem valaki, aki az életét megosztja velünk. Valaki, akinek a közelségét keresi és vágyja minden ember, akár tudatosítja ezt magában, akár nem. Ez pedig nem más, mint Isten. Isten az, aki a vele való életközösségben örökké tartó lelki biztonságot tud nyújtani. Tudjuk viszont, hogy az ember ezt az életközösséget elhagyta. A közeliemből távoliak lettünk, ez az oka annak, hogy folyamatosan át kell élnünk a másik közelségének hiányát. A karácsony hatalmas örömmüzenete tehát nem más, mint az, hogy Isten közel jött hozzánk. Azt olvastuk az Igében: „*közöttünk lakott*”. Az élő Isten közösséget vállalt azzal az emberrel, aki távol került tőle. Isten Jézus Krisztusban bemutatta, hogy Ő az életünk szerves része akar lenni. Közel szeretne lenni akkor, amikor örömeink vannak, amikor bánatunk van, amikor betegség gyötör. Azóta is itt van, egészen közel hozzánk Lelke által, és várja, hogy ezt a tényt felfedezzük, és belőle és általa éljünk. Az ember, ha tudná, hogy milyen közel is van az a megoldás, mely a zsigeréig hatóan átjárhatja, akkor beleremegne. Így vannak és voltak mindazok, akik meglátták Isten üdvözítő kegyelmét Jézus Krisztusban. Egyszerűen hihetetlen, hogy ami egyszer olyan távol volt, most hirtelen ilyen közel került. Jézus testet öltése tehát erről beszél ma is számunkra, hogy Isten közel akar engedni magához, és Jézus Krisztus által azt is lehetővé tette, hogy mi is közel engedjük őt magunkhoz.

Miért távoli mégis?

Felvetődik mégis a kérdés, hogy miért érzi a ma embere a közel jövő Istent oly távolinak?

De tovább megyek. Miért érzi sok keresztyén testvérünk, hogy Isten távol van tőle? Főleg akkor, amikor azt kellene átélnünk, hogy Isten közel jött hozzánk? A sokféle ok közül csak kettőt szeretnék kiemelni.

Az elsőről Ézs 59, 1–2-ben olvasunk: „*Nem az Úr keze rövid ahhoz, hogy megsegítsen, nem az ő füle süket ahhoz, hogy meghallgasson, hanem a ti bűneitek választottak el titeket Istenetektől, a ti vétkeitek miatt rejtette el orcáját előletek, és nem hallgatott meg.*”

Isten szeretne megsegíteni, szeretne megerősíteni, szeretne meghallgatni, de a bűneink, az Istentől való elfordulásunk teszi ezt lehetetlenné. Biztosan voltunk már többen úgy, hogy valakihez megpróbáltunk közeledni, de ő ezt nem fogadta, sőt akár erélyesen el is utasított bennünket. Nagyon nehéz valakinek a közelébe férközni, akiről azt érezzük, hogy nem vagyunk fontosak neki, vagy esetleg még zavaró is a jelenlétünk számára. Jézus, amíg ott volt közöttünk, át kellett, hogy élje ezt többszörösen. Már egyfajta kivetettségben született: nem volt helye Máriának, hogy a Megváltót világra hozza. Nem volt senki, aki közel engedte volna őt magához. De az életében is a legtöbben addig engedték közel magukhoz Jézust, amíg meg nem gyógyította őket. Azután elhagyták őt. Pedig azért jött, hogy életünk legyen, sőt bőségben éljünk. De ez a bőség és élet csak a vele való közelségben tapasztalható meg. Legyen ez az időszak számunkra az önvizsgálat időszaka! Nem élünk-e bűnben, Istentől való elfordulásban és engedetlenségben?

A második, ami miatt távolinak érezhetjük Istent: hogy nem hagyunk időt arra, hogy a találkozás megtörténhessen. A legtöbbszörünknek biztosan volt már olyan beszélgetése, amikor próbáltunk időpontot találni egy találkozásra, ám annyira be voltunk táblázva, hogy az az érzésünk támadt, hogy nem fog megvalósulni. Nincs egy szabad délutánunk, egy szabad

esténk, egy szabad hétvégénk. A karácsonyi készülődésben is csak arra van időnk, amire szeretnénk, hogy legyen. Így frusztráltak, kimerültek, csapzottak vagyunk. Mert nincs időnk arra, hogy a karácsony legfontosabb szereplőjével beszéljünk. Lelki problémáink legnagyobb része arra vezethető vissza, hogy nem szántunk időt arra, hogy az élő Istennel legyünk. Átéltük már azt, amikor úgy indultunk neki egy napnak, hogy az Isten közelségében kezdtük és éltük meg a napunkat? Az ember nyugodtabb, több szeretettel tud a családjá, munkatársai felé fordulni. Van időnk az életünk forrásával, Jézus Krisztussal közösségben lenni? Ha nincs, akkor folytassuk tovább az önvizsgálatot: Mi az, amire nem kell időt szánnom? Mi a sürgős, és mi a fontos? Mi az, ami most fontosabb, mint az Urammal való kapcsolatom? Mi az, ami rabolja az időmet? – Ezek a kérdések segíthetnek abban, hogy utána nézzünk, miért nincs időnk a legcsodálatosabb találkozásokra.

Kedves Testvérek! Isten szeretné felajánlani most is az Ő áldott közelségét. Ha ezt elfogadjuk, akkor nem fogjuk magunkat békétlennek, frusztráltak, erőtlennek érezni, mert nem más, mint az élet forrása lesz egészen közel hozzánk, melyből napról napra bátran meríthetünk. Ez legyen a karácsonyi örömhír számunkra! Ámen!

Édes Gábor lelkipásztor

EGY NYELVET BESZÉLÜNK

Csendeshét Hollandiában

Tizenhárom éve testvérgyülekezetünk a hollandiai Hervormd Papendrecht egyházközség, a személyes kapcsolatok azonban már harminchét éve kezdődtek. Kétévente felváltva közös csendeshetet tartunk Hollandiában vagy Magyarországon, s idén rajtunk volt a sor, hogy mi, fasoriak utazzunk Papendrechtbe. Gyülekezetünkben presbiter házaspárok, lelkészek, egy szolgáló, valamint tolmácsolást végző testvérek keltek útra. Az alábbiakban az ő biznyságtételeiket olvashatjuk. Jó beletekinteni a presbitercsaládok örömébe, gondolkozásába!

Oh, it's mooi

„Oh, it's mooi!” – szállóigévé vált ez a mondat közöttünk és a Theunisse házaspár, házigazdáink között, akiknél a csendeshét során megszállhattunk. A *mooi* szó hollandul *csodálatos*at jelent, és valóban: folyamatosan csodákat éltünk meg. Mooi volt mindig a finom reggeli, a friss levegő, a közös imádság könnyek között és a helyi keresztyén kórus hangversenye, a sok áldott beszélgetés, a megszólító igeszolgálatok, a kirándulás az Északi-tengernél és a malmoknál. Mooi volt számomra rálátni odaadó gyülekezeti munkájukra, erős hitükre, és mooi volt a séta Dordrechtben, ahol az öreg templomban spontán megnyilvánulással magyarul énekelhettünk zsoltárokat. Mooi volt az almás palacsinta, a sok nevetés, de legfőképpen az, ahogyan – ha kellett – szavak nélkül is folyamatosan megértettük egymást, hiszen megtapasztaltuk, hogy egy magasabb szintről indul a szeretetkapcsolatunk. Nincs szükség bizalom kiépítésére, nincs gyanakvás, irigység, kételkedés, értetlenség, féltékenység, nincs rossz gondolat. Csak jó és pozitív létezik, mert egyik

vagyunk Jézus Krisztusban, aki örökkévaló, és kegyelméből, szeretetéből egyformán kapunk. Egy a reménységünk. A héten azt éltem át, hogy a világon nincsen fontosabb dolog a szeretetnél, annál a szeretetnél, melyet Istentől kapunk és Őtől másoknak adhatunk tovább. Egy nagyon picit megtapasztalhattuk a menny csodáját: ilyen lesz, amikor mind együtt leszünk az Úrral. Nagy élmény volt a papendrecht csendeshét, és két év múlva a Fasorba várjuk holland testvéreinket, mert az mooi!

Devich Márton

Védett lehetek

Tele van a szívem hálával Isten iránt, hogy részt vehettem ezen a különleges fasori csendeshéten. Örömmel készültem, de annyi szeretetet, figyelmességet, szépet és jót kaptam Istentől – mind a fasori, mind a papendrecht testvéreken keresztül –, amennyit előre el sem tudtam volna képzelni. Az igei üzenetek Isten irgalmas szívéről – aki látja elesett voltunkat, és szánalomra indul irántunk – mélyen érintették az én szívemet is. Mint a morzsaszedegetésnél a csoportunkban elmondtam, kiemelődött előttem, milyen nagy dolog, hogy az Ő nyájának, népének tagja lehetek, de egyetlen emberként is fontos vagyok Isten számára. És presbiterként is fontos, hogy az egyetlen elvesztett is keressem. Megragadott a kép Isten irgalmáról: olyan védett lehetek Isten oltalmában, mint a magzat az anyaméhben. Nem kell érte semmit tennem, és teljes elrejttségben, biztonságban élhetek általa. Sokkal többet jelent most számomra, hogy Jézus a Jó Pásztorom.

Magai Margit

Minden várakozásomat felülmúlta

Szolgálni jöttem, fordítani, de az a személyes lelkigondozás, melyet az Úrtól kaptam a ké-

szülés és az út ideje alatt, minden előzetes várakozásomat felülmúlta. Azt a bizonyos békességet, „*amely minden értelmet meghalad*” (Fil 4,7), talán még sosem éltem meg olyan mélységében, mint most. Hálás a szívem, hogy kristálytisztává válhatott az Úr nyájához való tartozásom mibenléte és ugyanakkor az a felelősség is, melyet ezzel együtt adott nekem az Úr. Köszönöm testvéreimnek a gyülekezeteken és országhatárokon átívelő szeretetet, támogatást és imahátteret!

Utóirat: aki kimaradt, nem kell, hogy le is maradjon! Szeretettel ajánlom minden testvér figyelmébe az írásban utólag megjelenő igehirdetéseket! S. D. G.!

Szécsi Zsuzsanna

Az Úr ajándékai

Némi izgalommal vegyes kíváncsisággal készültünk a hollandiai útra. Egyikünk sem beszéli jól az ott használt nyelveket. Csendes-hétre utaztunk, ezért fontos volt, hogy jól értsük egymást. Már az első nap bebizonyosodott, hogy ha mindnyájan érteni akarjuk egymást, akkor Isten gyermekeiként ezek az akadályok legyőzhetők. A holland és a ma-

gyar lelkipásztorok igehirdetései ugyanazon a nyelven szóltak, ahogy az Úr adta nekik. A hét Igéi fontos kérdéseket világítottak meg a gyülekezetünkre, testvéreinkre vonatkozóan az irgalmas samaritánus történetében: Ki az én felebarátom, ki szenved szükséget, mi hogyan mérlegelünk? Az elveszett bárány történetében: Kiről gondoskodunk a nyájban, mi van a szívünkben? Jó volt saját nyelven együtt énekelni közös énekeinket is. Az Úr ajándéka volt az „angyalai”, azaz házigazdáink által a közös igeolvasás és imák, a számunkra külön tervezett program. A 121. zsoltár szavaival búcsúztunk. Ha az Úr megengedi, reméljük, Magyarországon újra találkozhatunk. *Martinez István és Márta*

Az Ő szemével lássak!

Különös élmény volt megtapasztalni, ahogy az alkalmakon elhangzott igei vezérfonál a gyakorlatban megvalósul a hét alatt. Az a be- és elfogadás, mellyel a holland testvérek szeretettel körülvettek minket, példaértékű. Mint az irgalmas samaritánus, aki mindenről gondoskodik. Emellett azt is jó volt átélni, hogy bár más országban élünk, az Úrban

A magyar csapat énekel a hollandoknak

egyek vagyunk, és Jézus itt is, ott is ugyanaz az Úr. Sokakkal soha nem találkoztam előtte, de szinte olyan volt, mintha régóta ismernék egymást. Számomra az igei üzenetből a leglényegesebb mondanivaló az volt, hogy tanuljam meg az Úr szemével nézni a dolgokat, de legfőképpen önmagamat. Nagyon tanulságos volt az a többször is visszaköszönő kérdés, hogy vajon én kinek látom magam az adott bibliai történetből, és ehhez képest Isten szerint vajon ki is vagyok valójában?

Kajári Zoltán

A legnagyobb élmény

Nagyon nagy ajándékként éltük meg ezt a hetet. Számunkra – akik először járhattunk Hollandiában, és korábban sem ismerhettük meg a papendrechtieket – talán a legnagyobb élmény éppen maga a találkozás volt. Ahogy egészen testközelből élhettük át, hogy számunkra a testvérgyülekezeti kapcsolat már nemcsak egy tétel a missziói naptárunkban, hanem nevek, melyekhez kedves arcok kapcsolódnak, élethelyzetek, melyekbe beleláthattunk, gyönyörű kisvárosi utcák, ahol az új barátaink otthona van. Mostantól fogva, ha azt a szót halljuk, hogy Hollandia vagy Papendrecht, akkor azokat a minket önzetlen szeretettel befogadó, az otthonaikat megnyitó, az asztal- és imaközösségüket velünk megosztó testvéreinket látjuk magunk előtt, akikkel együtt lehettünk ebben a hat napban. Amikor egy három kisgyermeket nevelő család azért hívja be az otthonába a messziről jött „idegeneket”, mert az Úr Jézus ezt tanítja és tanította mindannyiunknak az egész héten, akkor csak hálával és köszönettel tudunk gondolni a vendéglátóinkra. A találkozásokban, a beszélgetésekben azt éltük át, hogy alapvetően egyek vagyunk a kérdéseinkben, az útkereséseinkben, abban, hogy Jézus Krisztust szeretnénk követni és másokat is Őhöz hívni. Ahogy mi gazdagodhattunk az ottani gyülekezeti élet rendjét, szervezettségét, szokásait látva, mi is tudtunk újat, jó példát

mutatni a számukra. Az áhítatok, istentiszteletek mindegyikén kaphattunk olyan személyes üzeneteket is, melyek nagyon mélyen belénk égték. Hogy milyen kiemelt és kitüntetett szerepe lehet a sokból annak az egynek – a száz bárányból annak az egy elkóboroltnak –, akire ha úgy nézek, hogy ő az én gyermekem vagy testvérem, akkor már nem kérdés, hogy rohanok-e megkeresni, vagy a nagy szivárvány színéből az az egy, amelyik nélkül nem lenne olyan szép a kép, vagy talán szét is esne, akire nézhetek én is olyan szeretettel, ahogy az Úr néz. A gyermekei fotóalbumát nézegető édesapát mint Isten örökkévaló hűségese szeretetének a képét pedig talán soha nem fogjuk elfelejteni.

Nyikos Viki és László

Együtt gondolkodtunk

Számunkra hihetetlen ajándékká vált ez a pár nap a holland és magyar testvérekkel! Szinte teljesen idegen emberekkel, szinte első pillanattól úgy beszélgethettünk akár „turmixnyelven”, akár kézzel-lábbal, akár mobilszótár segítségével, hogy közösen kerestük az Úr Igéjének tanítását, együtt gondolkodtunk az üzenetről, és őszintén elmondhattuk akár a nehézségeket is, vagy nagyokat nevehettünk. A Szentlélek munkája volt, hogy bár különböző nyelven, mégis „egy nyelvet” beszélünk, tényleg testvérek vagyunk az Úrban. Nagy ajándék volt minden ige hirdetésből, előadásból lelkileg mélyülni, gazdagodni; minden igerészből több megszólító gondolatot is hazahozni: például hogy milyen báránya vagyok az Úrnak, mit áldozok fel és mit nem, mi van rám bízva és mi nem? Kintléttünk alatt végig nagy segítség volt a holland testvérek nyitottsága, segítőkészsége, figyelmessége. Példaértékű, ahogyan figyelnek egymásra a gyülekezetben, és missziós lélekkel nyitnak a környezetük és a távolabbi világ felé is; ahogyan odaszánják idejüket, erejüket, ahogy a kívülállók felé is megélik hitüket, ahogyan hirdetik az evan-

géliumot, hogy továbbadjanak valamit Jézus szeretetéből.

Demeter Zoltán és Zsó

Kössük össze az Írást tetteinkkel!

A hollandiai út alatt számunkra is hangsúlyossá vált az, hogy milyen szerepben látjuk magunkat, illetve Isten milyen helyzetben lát vagy szeretne látni minket. Jó Atyaként Isten megengedte, hogy elengedjük ragaszkodásunkat a megszokotthoz, és egy másik szempontból lássuk magunkat, a családunkat, az életünket. Megengedte, hogy az Ő szemszögéből tekinthessünk magunkra. Fontos megtapasztalásai a hétnek, hogy egyek vagyunk a Krisztusban, testvérek vagyunk, még úgy is, hogy az első nap idegenek közé érkezünk meg; hogy a szennyes ruhánk levettetik, és Jézus saját tiszta ruháját kapjuk cserébe; hogy kössük össze az Írást a tetteinkkel; hogy a feladatokra, a szolgálatokra tekintünk lehetőségként; hogy Isten nem annyi terhet rak ránk, amennyit elbírnánk, hanem amennyire szükségünk van; s hogy a sáfárság nem azt jelenti, hogy a saját javak felett kell gazdálkodni, hanem azt kell továbbadni, amit előzőleg megkaptunk, átvettünk Istentől.

Literáti Tünde és Zoltán

Számára nem akadály

Izzalommal és félelemmel telve indultunk mi is Hollandiába, hisz annyi minden más ott – más a nyelv, mások az emberek, mások a szokások, mások az „elvárások”, más az időjárás,

más az étel... Aztán ahogy megérkeztünk, kiderült, hogy bár valóban így van, de ez mégse ijesztő. Ha sok minden más is, a mi Urunk és az ő Uruk ugyanaz. Ugyanaz Jézus Krisztus, akiben a különbségek nem jelentenek akadályt, sőt inkább lehetőséget – hiszen „*mint Isten sokszínű kegyelmének jó sáfárai*” szolgálhatjuk egymást a különbségeinkkel is. Ismét csodálatos volt átélni, mekkora csoda, mekkora ajándék az, hogy Isten emberekre bízta a munkáját, és neki nem akadály, ha ezek az emberek megannyira különböznek is egymástól, mert így is az Ő szeretetét, az Ő tökéletes szeretetét tudják közvetíteni. Azt a szeretetet, mely kiúzi a félelmet. Ezt éltük át Papendrechtben.

Pataki Dorka és András

De akkor ki az irgalmas?

A nyelvi korlátok ellenére a házigazdáinkkal olyan mély lelki közösséget tapasztaltam meg, amilyen itthon többéves testvéri kapcsolatban sem mindennapos. Olyan sokféle lehetett volna ez a csendeshét a különbségek miatt, de az Úr egységet és örömet adott. Néhány konkrét gondolat, mely bennem megmaradt: intő példa volt számomra a jól ismert irgalmas samaritanus története. Ahogy meghallom, már tudom, mire kell gondolni, hogyan kell érteni, hiszen ismerem. Tényleg ismerem? Melyik szereplő a példa számomra? Na, arra sohasem gondoltam, hogy én lehetek a kifosztott és megsebesített ember. De akkor ki az irgalmas? Az pedig Jézus,

Igehirdetésre készülve a holland testvérekkel együtt a papendrechtli Sionskerk gyülekezeti termében

Ő volt irgalmas velem. A sáfár önmagában semmi, nincs semmije, a sáfár annyi, amennyi rábízott. Fontossá vált számomra, hogy ne gondoljam többnek magam azért, mert valami rám bízott. Minden, ami rám van bízva, az Úré. Hamar magaménak tudom tekinteni a tőle kapott ajándékokat, holott azért adattak, hogy másnak szolgáljak velük.

Sólyom Csaba

Legyünk az Ige cselekvői!

Láthattam Isten Igéjét és Lelkét munkálkodni mindannyiunk szívében. Fasori lelkészek, presbiterek, presbiter feleségek csendeshéten, házaspáros héten lehettek együtt! Az Úr válasza volt ez, hiszen ezért is imádkoztunk Évával sokszor, ez az imameghallgatásunk, a személyes üzenetem egy része. Láthattam, hogyan indult meg a holland és magyar testvérek szíve az Ige és a bizonyágtételek hatására, ez pedig az Úr jelenléte. Mi lehet számomra ennél nagyobb (Jn 1,47)? A „Betesda tava” számomra is felkavarodott, és én ebbe bele akarok lépni, mert gyógyulni akarok. „*De aki a szabadság tökéletes törvényébe tekint bele, és megmarad mellette, úgyhogy nem feledékeny hallgatója, hanem tevékeny megvalósítója: azt boldoggá teszi cselekedete.*” (Jak 1,25) A következő időszak egyik imatémája tehát számomra ez: legyek, legyünk a meghallott, élénke élt, megértett Igének cselekvője, cselekvői.

Lux Ferenc

Belső irgalommal

Az indulás napján az Ige arról szólt, hogy nem mindegy, hogyan tekintünk az előttünk álló útra: félelemmel vagy Istenbe vetett bizalommal (4Móz 13). Papendrechtben nem is remélt szeretetben, figyelmességben, testi-lelki feltöltkezésben volt részünk az egész gyülekezet és a befogadó családok részéről. A holland testvérekkel töltött csendeshéten Isten több dologra

is rávilágított. Ahogy az én Atyám szeretettel megszán engem, és irgalmasan lehajol hozzám, úgy tekintsek én is a körülöttem élőkre. Azokra, akiket Isten elém hoz, akik felé nekem kell szolgálnom, akiknek rám van szüksége, akiknek én lehetek a felebarátja. Tudjak belső irgalomból megindulva segíteni! Kiemelten fontosak az életünkben a személyes kapcsolatok, a kialakításuk és fenntartásuk, ápolásuk. Törekedjünk még jobban az egymásra való odafigyelésre, az eltávolodókra, de a nyájban lévőkre is fókuszálva, mentő szeretettel! Ismerjük fel, milyen talentumokkal rendelkezünk, milyen lelki áldásokat kaptunk, valamint fedezzük fel és szeressük egymás lelki ajándékait! Semmink sincs, amit ne kaptunk volna. Azzal kell sáfárkodnunk, amit Isten adott nekünk, amit tőle kaptunk, hogy azzal szolgáljunk. Így tartozunk felelősséggel egymás iránt. Tudjunk segíteni és segítséget elfogadni is! Ne szalaszszuk el azokat a lehetőségeket, melyeket Isten elénk hoz a cselekvésre! A hazautazás napján pedig ezt olvashattuk: „*Azok pedig leborulva imádták őt, majd nagy örömmel visszatértek Jeruzsálembe; mindig a templomban voltak, és áldották Istent.*” (Lk 24,52–53) Szeretnének ezt cselekedetekben aprópéNZre váltani.

Berzsák Kriszti és Zoltán

Az elveszettek megszólítása

A holland testvérek gondoskodó, befogadó szeretete által felszabadító örömben volt részünk. Olyan nagy öröm volt számunkra az első naptól kezdve látni a barátainkat, testvéreinket megajándékozottá válni a hollandok által. Máté evangéliumából az elveszett bárány története nagyon megindító volt. Nemcsak örizzünk kell, hanem az elveszettek megszólítása és visszahívása is feladatunk. Isten gondoskodó szeretete a szívünkre helyezte, hogy figyeljünk oda arra, amit mondani szeretne nekünk.

Németh Zita és Kálmán

Kirándulás Dordrechtbe – az 1618–19-es, híres dordrechtli zsinat makettje a Grote Kerkben. A zsinatot a holland protestáns egyház szervezte, ekkor döntötték el, hogy a Bibliát lefordítják németalföldi nyelvre

Az el- és befogadó szeretet

Óriási élmény volt bepillantani a hollandiai testvérek otthonaiba, hogyan élnek meg hitüket és mindennapjaikat. A hatalmas ablakok, az átlátható nappalok számunkra még hitelesebbé és valóságosabbá tették azt, ami a témánk is volt: az el- és befogadó szeretetet. A bibliatanulmányozások és a beszélgetések által rácsodálkozhattunk arra, hogy Isten irgalma mennyivel mélyebb és több, mint eddig gondoltuk. Ezekről az üzenetekről és aha-élményekről még biztosan sokat fogunk itthon is beszélgetni. Dordrecht városa különösen is szép és megható élmény volt: megnézni a helyszíneket, ahol négyszáz éve a zsinatot tartották, és a templomot, mely egyesíti a római katolikus múltat és az igeközpontú, reformált egyházat.

Győrffy Eszter és Csaba

Erős hála van a szívünkben

Évtizedek óta látjuk a holland testvérgyülekezet elkötelezett életét. Példa, ahogy a családok megmaradnak, növekszenek hitükben, és szolgálókká válnak a gyülekezetükben. Mindig jó náluk lenni, mert akkor újra átéli az ember, hogy milyen komolyan veszik

a vasárnap megszentelését – az egész napot Istennel töltik –, az egymásra figyelést és a keresztyén cselekedetek megélését. Külön öröm volt, hogy ebben az évben ezt olyan presbiter házaspárokkal élhettük át, akiknek Igére vágyódása ugyanolyan mély volt, mint a holland résztvevőké. Ebben az évben megfogalmazódott még egy erős hála a szívünkben. Hálát adunk Magyarországnak, ahol szabadon gyakorolhatjuk most a hitünket. Hálát adunk, hogy vannak keresztyén iskoláink, mehetünk hitoktatni állami iskolákba, óvodákba, és a keresztyéneknek itthon nem kell csak a templomba besorozniuk. Hálát adunk, hogy élő gyülekezetünk iskolát és óvodát tart fenn, és végezhetjük szabadon a missziót! A hollandok is elmondták több beszélgetés alkalmával, hogy ez a mi legnagyobb ajándékunk!

Somogyi Péter és Krisztina

Aki szeretne részt venni ebben a szolgálásban, kérjük, jelezze Somogyiné Ficsor Krisztina lelkésznek. Lehet szolgálni vendéglátással, ebéd vagy vacsora készítésével, holland testvéreink fogadásával, a városban való kalauzolással és a következő csendeshéten történő részvétellel is.

KINYÍLVA A JÓRA

Evangelizáció 2018. november 5–8.

Mai világunk vágyik a jóra, keresi, hajszolja, kész érte pénzt is áldozni, aztán a legtöbbször csalódní kénytelen: rossz helyen kereste vagy nem vásárolhatta meg. Mi a gond tehát? A ma emberének nehezen sikerül kinyílnia a jóra. Zárt szívvel hiába keressük, nem találhatunk rá az életünket boldogító jóra. Jézus mondja: „*Senki sem jó, csak egy, az Isten.*” (Mk 10,18) Ő minden jó forrása. És akik a novemberi evangelizációra eljöttek, valószínűleg rátaláltak a jóra. A nyitott szív keresi az alkalmat, az időt az Istennel való találkozásra.

A Fasorból indultak

Az idei négynapos alkalom különleges volt a személyes találkozásokat illetően is: hétfőtől csütörtökig négy, Fasorból indult lelkipásztor hirdette az Igét. Jó volt megtapasztalni, hogy bár életük, sorsuk alakulása különböző, napjaik mégis ennek az Istentől való jónak a keresésében és hirdetésében telnek: Böttger Antalé Dunaújvárosban, Székely Tamásé a Pozsonyi úti gyülekezetben, Székely Zsolté Dél-Baranyában, Kovácshidán, ahol nyolc gyülekezetet lát el a szórványban, Kovács Gergely pedig Pesthidegkúton végzi nehézségektől sem mentes szolgálatát. Mit hoztak lelkipásztor testvéreink az őket kibocsátó fasori gyülekezetbe? Megszólító Igét, Isten szavát. Több vagy kevesebb tapasztalattal azt a meggyőződést, hogy Isten számára fontosak vagyunk, ezért törődik velünk.

S bár valamennyien méltatlanok vagyunk rá, „megajándékozottak” lettünk, kegyelemből, ajándékba kapott üdvösség lehet a részünk. Ebben a kegyelmi állapotban lesz életünk jó, hasznos és gyümölcstermő. Isten jósága tehát hasznos a számomra. Mit tehetek a kapott ajándékért cserébe? Tulajdonképpen

semmit, „önrészt” nincs, az egésznek az árát Krisztus adta meg a keresztfán. Mi lehet a válaszom Isten kegyelmére? Egész életem, minden dolgom, szolgálatom Istennek tetsző hálaadás legyen. Imádságaimat jellemezze az őszinte, nyitott szív. (Böttger Antal: Ef 2,8–10). Kérdésre válaszolva Böttger Antal azt kérte a gyülekezettől, hordozzuk imádságban iskolájuk, óvodájuk, lelki közösségeik és városuk ügyét.

Jézus igazságával?

Székely Tamás lelkipásztor imakérésében a szolgálat iránti alázatot helyezte előtérbe, és hogy jó eszközök lehessünk Isten kezében. Igehirdetésének magvaként kérdések egész sora állhat előttünk. Alapigéje, Jn 18,33–38 Jézus személyét állítja elénk, és ez mindjárt önvizsgálatra készítet. A keddi alkalom után fel kell tennünk magunknak is ezeket a kérdéseket: Órá hagyatkozom? Hűséges vagyok? Bizalom van bennem? Kicsoda nekem Jézus? Mit jelent nekem Jézus igazsága? Hogyan vagyok Jézussal életközösségben? Mit kezdek Jézus beszédével? Hogyan hangzik el az evangélium az életemben? Meghallgatom, követem, naponként újraolvasom, hallgatom, másoknak is továbbadom? Látszatkeresztységben, hazug életmódban, jóra képtelenül vagy Jézus igazságával közösségben élek?

A győztes keresztyén élet

Székely Zsolt az evangelizációs alkalomra Márk evangéliumából azt a fejezetet hozta, amelyben Jézus lecsendesíti a tengert (Mk 4,35–41). Az igehirdetés fő kérdése az volt: Kicsoda nekünk Jézus a vihar előtt, a viharban és a vihar után? Igehirdetésében emellett arra is felhívta a figyelmet, hogy a hívó élet

nem jelenti azt, hogy a keresztyén embert elkerüli a vihar, s csupa béke és boldogság az osztályrésze. Ellenkezőleg, amikor elkezdjük Krisztust követni, s hűségesek akarunk maradni hozzá, éppen akkor kezdődnek a konfliktusok az életünkben, esetleg éppen a családjunkban vagy a munkahelyünkön, a környezetünkben. A vihar sokakat eltántoríthat Krisztustól, ám abban erősít meg bennünket ez az igeszakasz, hogy kiáltunk Istenhez, kiáltunk Jézushoz. Akkor is, ha úgy tűnik, hogy alszik. Nemcsak az a csoda, hogy a szavára lecsendesül a tenger, és eláll a vihar, hanem az is, hogy Jézus alszik a viharban! Intsen ez bennünket ráhagyatkozásra, és Őhöz kiáltásra. „*Ő pedig a hajó hátulsó részében a fejaljon aluszik vala. És fölkelték őt, és mondának néki: Mester, nem törődöl vele, hogy elveszünk?*” (Mk 4,38) Nagyon is hall és lát mindent. Pontosan ismeri körülményeinket, s a rendelt időben cselekszik. Ő elveszett, hogy nekünk ne kelljen elveszünk, meghalt, alászállt a poklokra. Jézus ura minden viharban, hatalma minden hatalom felett való hatalom. „*És felkelvén megdorgálá a szelet, és monda a tengernek: Hallgass, némulj el! És elállt a szél, és lőn nagy csendesség.*” (Mk 4,39) A győztes keresztyén élet titka, hogy mindenkor Jézushoz kiáltunk, egyedül tőle várjuk életünk viharainak lecsendesítését, s boldogan tapasztalhatjuk, hogy Ő valóban mindenkinek felett Úr.

Mi mérgezi életünket?

S talán valahányszor evangelizáció folyik, és ezt bárhol tartják, annak egy közös üzenete mindenképpen van: mi, emberek elveszettek vagyunk, Jézus pedig arról győz meg minket, hogy megtaláltak lehetünk. Kovács Gergely Lukács evangéliumából a 15. fejezet első tíz versét hozta példaként. Milyenek is az emberek, akik Jézus közelébe jutnak? Vannak zúgolódók és Jézushoz közelítők. Mi hol

vagyunk? Úgy őszintén: nem szoktunk zúgolódni, Isten munkáját, igazságát kétségbe vonni, egyes embertársainkat alkalmatlannak ítélni a hívő életre? Vizsgáljuk meg! Mi mérgezi az életünket, mi az, ami időnként eltávolít Istentől? Mi a megoldás az életünkre? Jézus. Hallgatni Őt, figyelni Őrá. Isten hív, újra megerősíti a hívást. Igyekezz Őhöz! Akik bármilyen okból lemaradtak az evangelizációról, nyissák ki a *Fasor.hu* honlapot, és nyitott szívvel, pótlólag is meghallgathatják az elhangzott igehirdetéseket.

Gyermekekhez is szól

A felnőttekkel egy időben a gyermekek számára is volt evangelizáció. Istenes Rita, a Vasárnapi Iskolai Szövetség munkatársa és a gyermekekkel foglalkozó helyi szolgátságok színes, érdekes, a gyermekeket megmozgatni képes sorozatot tartottak. A feldolgozott bibliai részek a napok sorrendjében Jósiás király, a kánai menyegző, Mária és Márta, végül pedig a nagy vacsora története volt. Az esték során továbbá aranymondások tanulásával is gazdagodhattak a gyerekek. A sok játék, az énekek, a jó hangulatú, őszinte beszélgetések mind egy központ felé mutattak: hogy Isten Igéje mindenkire szól. Így, az ott alkalmazott módszerek figyelemre méltó gazdagságával még a gyermekekhez is.

Széplaki György

Köszönet a fotókért, illusztrációkért!

Mostani, karácsonyi számunk írásaihoz a képeket, grafikákat készítették: *Devich Márton, Édes Gábor, Martinecz Nóra, Mikes Réka, Somogyi Péter, Simon András, valamint a Julianna iskola tanulói.* Köszönjük az előző, őszi számunkban megjelent, gyönyörű fotókat is *Budai Annának, Fehér Jánosnak, Gál-Kellán Rékának, Gyerkó Imrénnek és Márton Melindának!*

ÚTON

Kirándulás a Vértesben

Október 6-án a fiatal felnőttek köre, a faszori ifisek és néhány konfirmandus, összesen 42-en közös ifjúsági kiránduláson vettek részt a Vértesben.

Szeretünk az erdőben kirándulni, három okból is. Egyrészt sok *szép ajándék* várja az erdőjárót, melyet mind megkaphat, ha felke-rekedik: tölgyesek, bükkösök, rétek, sziklák, moha lepte, öreg fatörzsek, patakok, völgyek. Reggel harmat, délben ragyogó napfény vagy hűvös ködfoltok színezik át a tájat. Van, hogy ránk esteledik, kicsivel azután, hogy a nap újra valami emléket fest nekünk. Mindig új, mindig más. És igenis vannak még évszakok! Az erdőben vannak, és különbözőek. Jó látni a sok szépséget, és sokszor eszembe jut: „*És látá Isten, hogy minden a mit teremtett vala, imé igen jó.*” (1Móz 1,31) Van még sok apró jel, mely emlékeztet bennünket, hogy ha ez a teremtett világ (megnyomorítva) ennyi szépséget tartogat, akkor mi várhat ránk Isten örök közelségében ezután!

Másrészt szeretünk kirándulni, mert elfáradunk. Kipirulunk, kimelegszünk, pihegünk, aztán felfrissülünk, újra erőt merítünk, és elindulunk tovább. Izomlázunk lesz meg még sok egyéb fájdalomunk. Megtanuljuk, hogy végesek vagyunk, de érdemes vállalnunk a fáradalmakat. Én sokat tanultam már ebből, és így van ez a lelki életünkben is. Lehetünk

„elvben” keresztyének. Meg elindulhatunk *valóságosan* a kijelölt úton. Az fájni is fog. Csakhogy ott vannak az Ő ajándékai. Végül és elsősorban: szeretünk *együtt* kirándulni. Sok emlékezetes beszélgetést fel tudok idézni. Persze nem mindig tudunk társalogni, vannak nehéz szakaszok, ilyenkor csak menni bírunk. Ám jönnek lankás ösvények, itt hosszasan, őszintén beszélgethetünk. Vicces dolgokról, a munkáról, a vizsgáinkról. Aztán a hitünkről, arról, hogy milyen csodákat fedeztünk fel a Bibliában, hogyan éltük meg ezeket. Gazdagodhatunk egymás hite által, és megismerjük, megszeretjük egymást. Mert van rá *idő*.

Amikor az evangéliumi leírásokat olvasuk, sokszor látjuk Jézust és tanítványait *úton*. És Jézus sok tanítását jegyezték fel úgy, hogy ezt vagy azt útközben mondta a tanítványainak. Bejárta egész Galileát. Bejárta Júdeát. A Galileai-tenger partján járt. Bejárta a városokat és a falvakat mind. Felment a hegyre. Lejött a hegyről. Továbbment... Ment Názáretbe, ment Jerikóba, ment Jeruzsálembe. Aztán ment a Gecsemáné kertjébe. Ment a Golgotára. Ment Emmaus felé. És közben tanította a tanítványait, az őt körülvevő sokaságot.

Ma vannak eszközeink, hogy gyorsan odaérjünk úti célunkhoz. Több időnk maradt elmélyülten beszélgetni? Én azt tapasztalom, hogy nem. De azt is tapasztalom, hogy egy erdei ösvényen elröppen az idő – órák –, és közben beszélgetünk. Nem így épül a közösség?

Október 6-ra a Vértesbe szerveztünk túrát Patakfalvi Tamás barátommal a faszori

ifjűnek, a fiatal felnőttek körének, és nagy örömeinkre a konfirmandusok közül is többen velünk tartottak. Kora reggel vonattal Szárligetre mentünk, onnan indultunk gyönyörű, napfényes időben, és Vitányváron át, a kék jelzéken haladva jutottunk el Várgesztesre a népes, negyvenkét fős csapattal. A horgásztónál kicsit megpihentünk, és Édes Gábor tanított bennünket. Egy kis szülinapi köszöntő után mentünk tovább Kőhányáspusztára, itt ért vé-

get a huszonegy kilométeres út, majd busszal, vonattal tértünk haza. Egy kis különítmény ezt még megfejelte további tizenkét kilométerrel Gántig, ők már fejlámpával, sötétben fejezték be a kirándulást. Szeretnénk ezután is időről időre kirándulni menni, hogy legyen időnk gyönyörködni a sok szépségben, mellyel Isten megajándékozott bennünket. És hogy még beszélgethessünk sokat az úton.

Lakatos Bence

Egy várt utazás – egy jó ifjűsági program – mindig többet rejt, mint amit az emberi szem látni képes. Benne van az együttlét öröme, az elcsendesedés békesége, a közös beszélgetések és nevetések áldása és az a „lelki kovász”, mely az egészet egybeformálja Isten kezében. Az október 6-i kirándulás is olyan program volt, melyet ez a lelki kovász tett igazán emlékezetessé. A közös vonatútól Gábor áhítatáig, egy kedves ifis barátunk születésnapj felköszöntésétől a búcsúzásig mindvégig éreztük, hogy Isten gondoskodó szeretete hogyan munkálkodik közöttünk, s vezet minket az erdei utakon és az Ő keskeny útján.

Császár Péter

Mindig jó egy kirándulás, főleg, ha olyan társaságban tehetjük meg a ránk kiszabott kilométereket, amely beszédes, vicces, jókedvű, keresztyén, hitben járó fiatalokkal, felnőttekkel van tele. Mindenképp nagyon jó lehetőség ez, hogy megismerkedjek emberekkel, ami nem hátrány egy ilyen nagy ifiben. Ugyanakkor áldásnak érzem azt is, hogy egy egyetemi barátnőm velem tarthatott, és lehetőség nyílt számára is, hogy ízelítőt kapjon, milyen egy keresztyén ifjűsági csoport. Milyen emberek is járnak ide, miről beszélgetünk mi, és így ez egy bizonyosságként lehetett számára. Úgy gondolom, Isten csodálatos időjárással is megajándékozott minket, hisz ragyogó napsütésben olvashattuk közösen a Bibliát, imádkozhattunk, és gyönyörködhettünk Isten csodálatos alkotásában, a természetben. Láttunk tavat, várat, gyönyörű kilátást, vadászlest, néha meredek hegyoldalt, s a kitartóknak megadatott harmincnégy kilométer után, hogy megpillantsák a domboldal tetején legelésző tehének sziluetttjét az éjszakai homályban és a csillagokkal teli, tiszta eget. Én azok közé tartozom, akik végigsétálták a napot, s bizony nem kis meglepetésben részesültünk, mikor Gánton a turistaházba befogadtak minket melegezni még egy órácskára, míg a buszra vártunk. Meleg teával és keksszel fogadott minket egy önképző varrócsoport. Mi ez, ha nem áldás? Ilyen kedves, váratlan fogadtatásban még nem volt részem, úgyhogy ez megkoronázta a napunkat. Ezúton szeretném megköszönni a szervezőknek, hogy lehetőséget biztosítottak nekünk egy ilyen tartalmas időtöltésre, és Istennek is, hogy áldottá tette ezt a napunkat. Várjuk a következő alkalmat!

Sípos Kinga Emőke

„CSAK” IMÁDKOZNI!

Istentisztelet alatti imaközösség

Másfél évvel ezelőtt, a közös szolgálatvezetői-presbiteri csendeshétvégén merült fel az istentisztelet alatti háttér-imaközösség gondolata. Egy rövid beszélgetés után, ahogy az sokszor lenni szokott, rengeteg ötlettel és elvarratlan szállal ott és akkor a felvetés abbamaradt. Mindössze azzal a konklúzióval zárult, hogy talán egyszer ennek is eljön az ideje a mi gyülekezetünkben is.

Maga az ötlet nem volt teljesen új. Tudtam róla, hogy a Magyar Református Cursillo szolgálatai alatt van háttér-imaközösség, illetve hallottam róla, hogy a 19. században élő Spurgeon igehirdetése alatt is folyt már ez a szolgálat. Viszont az, hogy esetleg mi itt, a Fásorban is megpróbálkozhatnánk vele, teljesen újszerű gondolatként érintett akkor.

Ezután hosszú szünet következett. Azonban ahogy egy testvérem egyszer találóan fogalmazott: az, hogy valaki valamiről nem beszél, vagy valamire nem reagál, nem jelenti azt, hogy nem gondolkozik rajta. Valahogy így volt ez velem is. A gondolat parányi magva el lett vetve, és kezdetben a felszínen ugyan láthatatlanul, de a mélyben töretlenül fejlődött és érlelődött. Hosszú vívódások és imádságok után az Úr a tavaly nyári csendeshét végére vezetett el odáig, hogy konkrét lépéseket tegyek az ügy érdekében. Bizonytalanul ugyan, de elindult az útkeresés. Egy olyan útra kellett rálépnem, melyen még sohasem jártam, és amelynek nem láttam a végét. Csak annyit tudtam, hogy el kell indulnom, és az Úrra kell hagyatkoznom, hogy végül az Ő dicsőségére kifejlődhessen a parányi magból az a csoda, melyet eltervezett és még most is csak töredékesen láthatok a magam korlátolt látásával.

Kép a Gecsemáné-kertből

Amikor a presbitériumban és a szolgálatveze-

tők között elkezdődött annak felmérése, hogy ki csatlakozna szívesen ehhez a szolgálati lehetőséghez, felmerült az a kérdés is, hogy miben lenne más ez az imaközösség, mint a többi, kisebb-nagyobb csoportokban folytatott imaközösségünk? Miért van, van-e egyáltalán szükség rá? Ma is csak ugyanazt tudom erre a kérdésre válaszolni, mint amikor felvetődött: nincs konkrét válaszom a miéltre, csak abban vagyok teljesen biztos, hogy az Úr indított rá, hogy közösen megtapasztalhassuk az áldásait. Olyan sokszor kell arra utólag rádöbennem, hogy a nagy akarás és tettvágy helyett talán többet kellett volna imádkozni és az Úrtól elkérni az elkészített alkalmakat. Gyakran elém kerül a kép a Gecsemáné-kertből, amikor Jézus a tanítványokat arra kéri, hogy imádkozzanak a háttérben, amíg ő a mi bűneinket készül magára venni. Nincs semmi más dolguk, „csak” imádkozni, azaz az Atyával „beszélgetni”. Ezenfelül mindent Jézus tesz meg, aki nem fárad bele eközben folyamatosan imádkozni. Nem úgy a tanítványok, akik a többszöri felszólítás és ébresztgetés ellenére is csak újra és újra elalszanak. Komoly figyelmeztetés ez mindannyiunk számára, hogy alázatban és magunkat a helyén kezelve járuljunk az Atya elé, de azzal a hittel és bizalommal, ahogy egy gyermek járul a szerető és védelmező apukájához.

Apró mustármag

Egyszerű kiszámolni, hogy ha nagyjából száz gyülekezeti tag csak negyedévente egyszer vállalna háttér-imaszolgálatot az istentiszteletek alatt, akkor minden egyes igehirdetés alatt lehetne imaháttér-támogatás. Az Úr azonban másként működik. Az Ő gondolatai nem a mi gondolataink, és neki gondja van arra is, hogy a „földön járva maradjunk”, de mégis felfelé tekintve. Jelenleg tizenöt fővel, negyedévente

két istentisztelet alatt kezdődik el ez a szolgálat. Egy apró mustármag, amely – ha Isten is úgy akarja – idővel nagy, terebélyes fává nőhet. Ha valakit arra indít az Úr, hogy csatlakozzon, a lehetőség adott, hogy együtt tapasztaljuk meg az ima erejét. Ahogy Jézus biztat bennünket: „*Virraszatok és imádkozatok, hogy kísértésbe ne essetek: a lélek ugyan kész, de a test erőtlén.*” (Mk 14,38) Végezetül pedig hadd fejezzem be Szabó Imre 1926-ban elhangzott szavaival Miatyánk-igehirdetés-sorozatának

zárásából: „Testvéreim, ha most megkérdezné tőlem angyal vagy ember: Mit csinál a fasori gyülekezet az Isten országáért? Azt felelném: Imádkozik érte. Ha azt felelné: Csak imádkozik? Azt felelném: Nem csak, hanem már imádkozik. Ne kicsinyeld le az imádságot az Isten országa eljöveteleért. A legnagyobbat azok teszik, akik imádkoznak érte, mert az ország terjesztésének leggyőzedelmesebb fegyvere az imádság.”

Kajári Zoltán

FASORI LÁNYOK, ASSZONYOK KÖZÖTT

Női csendesnap a Fasorban

Női nap a szenvedélybetegségekről? Ez biztos, hogy nem nekem szól. De több éve nem tudtam eljutni, most már muszáj elmennem, akármi is lesz. Majd az Úr megmutatja, mi az üzenete számomra.

Váratlanul a munkahelyemen is szükség lett rám egy kivételes szombati rendezvényre. De én már elígérkeztem Istennek. Hű maradok Hozzá. Még ha olyan távolinak is tartom ezt a témát, hiszen se alkohol, se dohányzás, se drog. Mit mondhat nekem itt az Úr? És én miben tudok hozzászólni, hiszen nem is értek ezekhez a témákhoz...

És akkor megszólalt az Ige: „*A Krisztus szeretete szorongat minket...*” Nemcsak körbefog, hanem teljesen bezár és szorosan tart! Akik Óvele járunk, nem lehet hiányunk! Vagy mégis? Milyen úr maradt még bennünk? Hogyan töltögetjük, pótolgatjuk olyasmikkel, amik nem töltik be ezt az Isten alakú úrt?

Tiszta a szívem?

Találtunk mindannyian ilyen pótlékokat a magunk életében... De jó volt Krisztus elé állnunk, és felismernünk a pótszereinket. Krisztus beszélt velünk az Igén keresztül és a közülünk valók bizonyágtételein át is. „*[É]s azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, többé ne önma-*

guknak éljenek...”, hanem lehessünk segítők! De nem mindegy, hogyan. Tiszta a szívem, vagy még göggel teli, hogy én több vagyok, mint az a szenvedélybeteg?

Csoda volt megélni, hogy megtöltöttük a templomot, és délután a gyülekezeti termet is ifisektől a legidősebb asszonyainkig, együtt. Őszintén osztottuk meg felismeréseinket minden korosztályból, és épültünk egymás által ezen a napon. Hálás vagyok Jézus Krisztusnak, hogy mégis ott lehettem a fasori lányok-asszonyok között. Akinek nem adatott meg a részvétel, hallgassa meg az alkalmak felvételeit a honlapról! Írjuk be a naptárunkba, hogy 2019 szeptember utolsó szombatján lesz újra fasori női csendesnap. Számítsunk rá!

Némethné Földváry Zita

KELJ FEL!

IKON, 2018

Istennek hála, harmadik alkalommal rendeztük meg a fasori ifisekkel idén novemberben az IKON – Budapesti református ifjúsági konferenciát.

Mielőtt néhány adatot felsorolnék, hadd köszönjük meg a gyülekezet mindennemű támogatását! Hálásak vagyunk a sok imádságért, mert hisszük, hogy nélkülük nem jutottunk volna sokra, és köszönjük a sok süteményt

is, melyet az IKON Cafében kínálni tudtunk a résztvevőknek. Idén mi magunk sem akartuk elhinni, hogy összesen háromszáz-hetven tizenégy és harminc év közötti

fiatal vett részt a kétnapos rendezvényen. Összesen hetven önkéntessel vágtunk neki az alkalomnak, hiszen nagyon sok mindennek kellett összehangoltan működnie. Tíz különböző csoportban szorgoskodtunk azon, hogy minden program megvalósuljon. Jó volt átélni, hogy idén az előző év résztvevőiből is jelentkeztek mellénk önkéntesek, így már nem csak a Fasor szívügye, hogy lesz-e jövőre IKON.

Megismerni egymást

November 16-án, pénteken fél 5 től este 10-ig voltunk együtt, majd másnap reggel 10 órától este 11-ig. Ezután pedig még hajnali 1-ig az önkéntes csapat az utolsó erejével mindent szépen visszarendezett a gyülekezet tereiben és a Julianna iskolában. Három éve az alapindítatásunk az volt, és az most is, hogy a budapesti ifikben a fiatalok megismerhessék egymást, és felfedezzék, hogy kicsivel arébb, más ifikben is vannak még hasonló korú fiatalok, akik ugyanúgy Istenben hisznek, és

ugyanúgy próbálnak Őneki megfelelően élni. Igaz tehát, hogy budapesti konferencia az IKON, így elsősorban budapesti fiataloknak hirdettük, ám Magyarországról mindenhol jöttek ifisek: Debrecenből, Kecskemétről, Székesfehérvárról, Szegedről, Szigetszentmiklósról, Ceglédre, Miskolcra és még sok más helyről. A legtávolabbról a zilahi testvérgyülekezetünk tizenhét fiatalja érkezett. Őket alapvetően fasori ifisek fogadták be a hétvégére, aminek nagyon örültünk, és ők is örömmel voltak közöttünk. A Fasorból összesen kilencven fiatal jött, amiért különösen is hálásak voltunk, és látjuk a hatalmas lehetőségeket a gyülekezetünk ifjú generációjában, ami még inkább imádságra sarkall minket.

A konferencia programja mindkét napon a főelőadás és a közös éneklés köré épült. Az előadásokat a gyülekezetünk ifjúságából induló Harmathy András *(képen)* tar-

totta, aki jelenleg a szentendrei református gyülekezet lelkipásztora. Témának azért a „Kelj fel!” felszólítást választottuk, mert szeretnénk, ha a budapesti fiatalok felkelnének, és a helyükre állva Isten munkásai tudnának lenni ott, ahol éppen vannak, legyen az gimnázium, egyetem vagy már a munka világa. In 5-ben olvashatunk a Betesda tavánál ülő, már harmincnyolc éve beteg emberről, akinek a gyógyítása volt a témánk kiindulópontja. Jézus szombaton gyógyított, ami a zsidóknak nem tetszett, hiszen Isten megpihent a hetedik napon, és ők is

megpihentek ilyenkor. Az előadás viszont rávilágított arra, hogy Jézus szombaton is harcol értünk! A zsidók ezzel szemben csak azt vették észre, hogy szombaton gyógyított, nem azt, hogy valaki meggyógyult.

Életünkön látják-e Jézust?

Nagyon tetszett az a gondolat, hogy Isten meg akarja értetni velük/velünk, hogy Őelőtte nincs nyolcadik nap, amikor visszatérünk a mindennapokba, és véget ér a szombat. Isten azt szeretné, ha a szombatnak nem lenne vége, így a szentség és az öröm teljes lenne, nem ideig tartó. Az előadó arról is beszélt, hogy mi, mai fiatalok olyan felgyorsított világban élünk, ahol minden azonnal elérhető. Nem kell várni a sorban, a mobilon is csak benyomjuk a bibliaalkalmazást, mely máris kidob egy Igét. Isten viszont nem instant, mint egy mobilalkalmazás: sokszor talán várni kell a válaszaira.

Szó volt arról is, hogy az életünk egy reklámfelület, melyen keresztül Jézust tudják mások látni. Ezért fontos, hogy Őóra vegyük a példát, és vele legyünk szoros kapcsolatban. És bizony a „cápák” között kell élnünk, ami nem könnyű. De Jézus azt ígéri, hogy velünk van minden helyzetben!

Az előadásokat korosztályok szerinti csoportbeszélgetéseken tudtuk elmélyíteni. Idén több mint húsz kis csoportunk volt. Emellett még a résztvevők tíz különböző témájú szeminárium közül választhattak, melyeken volt szó a közösségi médiáról, a keresztyén pályaválasztásról, a kísértések közepette való megállásról és a képmutatásról. Voltak olyan szemináriumok, melyek segítették a fiatalokat a misszióban, az elhivatott életben, a Biblia helyes értelmezésében és abban, hogy hogyan érdemes érvelni a keresztyénség mellett. Ez volt az egyik leglátogatottabb előadás. Külön öröm továbbá, hogy jöttek hozzánk a börtönmisszió képviselői is előadni.

A legnagyobb csoda

Láthatjuk, hogy nagyon sok mindennel volt tele ez a két nap, és még egy sor további szabad programmal, úgymint beszélgető szoba, teaház, IKON-kihívás és még nagyon sok más. Hatalmas öröm volt látni, hogy a szombati nap végére is rengetegen ott maradtak, és egy nagyon jó hangulatú táncházzal zártuk az idei IKON-t. A jó hangulatról az idei konferencián már az IKON Café is gondoskodott, ahol kávé, teát, forró csokit és süteményeket lehetett kapni. Az egyik önkéntesünknek köszönhetően kaptunk egy profi kávégépet is, mellyel fantasztikus kávé tudunk készíteni a résztvevőknek.

A legnagyobb csoda viszont mégis az, hogy láhattuk, hogy Isten az Igéje által sok fiatalhoz is személyesen szólt. És öröm volt találkozni más keresztyén testvérekkel. Újra azt tapasztaltuk meg, hogy Isten csodák során keresztül segítette a szervezést, amiért kimondhatatlanul hálásak vagyunk. És úgy látjuk, hogy Isten még ennél is többet bír ránk a következő évben.

Már előre várjuk!

Édes-Somogyi Virág

NINCS AKADÁLY

Két fiatal jelynelvi konfirmációja

Nagy öröm számunkra, hogy Marton Piroska tízéves jelynelvi lelkipásztori szolgálata alatt most első alkalommal, októberben sor került jelynelvi istentisztelet keretében konfirmációra. Gáti István és Dombi Dániel Péter tettek vizsgát és fogadalmat a jelynelvi gyülekezet, a hozzátartozók, a fasori gyülekezeti testvérek, de mindenk előtt a felséges Isten előtt. A lelkész 2008. márciusában kezdte meg szolgálatát, ami jelentette egyrészt a jelynelv elsajátítását kezdő, közép-, majd a 2017-es év végére jelynelvitolmács-szinten, másrészt a kapcsolatok építését siket közösségekkel, de mindez végső soron a református jelynelvi gyülekezet építését szolgálta. Ő maga mesélt a *Fasori Harangszónak* az ünnepi alkalom előzményeiről, háttéréről.

Jó földbe esett magok

Tíz éve, 2008 márciusa óta végzem a jelynelvi lelkipásztori szolgálatot Budapesten. Idén októberben a sokévi magvetés, valamint az Úr kegyelme és megtartó szeretete folytán sokan lehettünk tanúi annak, hogy némely mag jó földbe esett, és gyümölcsöt termett, mivel két fiatal testvérünk, Gáti István és Dombi Dániel Péter tettek konfirmációs vizsgát és fogadalmat. István és Dániel a Dr. Török Béla Általános Iskola 8. osztályos tanulói. Négy éve tanulnak hittant, és ez az óra már a kezdetektől több volt számukra, mint egy tantárgy. Áhítattal és tisztelettel hallgattak mindent. Próbálták megérteni a számukra nem is olyan könnyű tananyagot. Hiszen ők egy hallássérültekkel foglalkozó iskola tanulói, ahol a sajnálatosan elégtelen pedagógiai módszerek alkalmazása, a lelki, erkölcsi nevelés bagatellizálása, a fogyatékoság hangsúlyozása komoly következményekkel jár a gyerekek fejlődésére nézve, és sokszor akadályt jelent

abban is, hogy az igazi mélységekig eljussunk. A folyosón mindenki jelel, de a tanórán ez tilos, így nem boldogulnak azok, akik hallókészülékkel sem hallanak jól. Mivel nem fontos a lelki nevelés, sok felnőtt hallássérült jár pszichológushoz vagy pszichiáterhez, mert a többségi, azaz halló társadalomba kikerülve nem tudják feldolgozni hallássérülésüket, nem bírják elviselni az ebből adódó konfliktusokat, megpróbáltatásokat. Szülők panaszojják, hogy a gyógypedagógusok gúnyolódnak azokon, akik hisznek az Úrban, és általában is elveszik a gyerekek hitét. Nem értik, hogy a szülőnek ez az élete, hogy küzd a sérült gyermeke jövőjéért, hogy jobb életminősége legyen.

Bár szólt a csengő...

Az iskolai légkör és az aktuális történések előjöttek a hittanórákon is, akárcsak a mindennapos küzdelem, melyet a jelynelvi szolgálatom megmaradásáért vívtunk és vívunk ma is. De jó volt, hogy beszélhettünk erről az Úr előtt. Tanultunk bibliai történeteket, az Apostoli hitvallást, és bár szólt a csengő, mi nem akartunk a végére érni, mert Isten iskolájában nincs kicsengetés. Hetente írtam és nyomtattam a konfirmációs Káté könnyen érthető változatát, hogy hallássérültek számára is tanulható legyen. István és Dániel az évek során jó barátok lettek. Dani mindig segített Istvánnak a tanulásban, támogatták egymást, amikor az osztálytársaik gúnyolódtak, hogy minek a hittan és ez a konfirmáció? Danitól és Istvántól pedig én is kaptam, mégpedig erőt a harchoz, hogy felelős vagyok értük és a többi hallássérültért, akik úgy szeretnének konfirmációs emléklapot kapni, hogy felkészülnek a legjobb képességük szerint. Hiszen amit az Úr előtt, az Úr asztalánál megfogadunk és kijelentünk, az igaz és komoly kell legyen. Mert „*aki méltatlanul eszi az Úr*

kenyerét, vagy issza az Úr poharát, vétkezik az Úr teste és vére ellen.” (1Kor 11,27) Ehhez pedig kell egy olyan lelkipásztor, aki ért a hallássérültek nyelvén.

Hitbeli nevelés

„Mindig szeret a barát, de testvérré a nyomorúságban válik.” (Péld 17,17) Barátnak azt szoktuk elfogadni, aki hozzánk hasonló. Olyan csak a mesében van, hogy egy róka és a kis herceg barátkoznak. Ezért van az, hogy a súlyos fokban hallássérülteknek nincs halló barátjuk. István és Dániel kivétel, sőt az évek során a családjaik is összebarátkoztak.

Gáti István Kárpátalján született 2002-ben, és a Csetfalvai Református Egyházközségben keresztelték. Féléves korában vesztette el a hallását egy antibiotikum mellékhatásaként, de ezt csak 2008-ban diagnosztizálták Budapesten, a Semmelweis-klinikán. A műtétet követően kezdte el az iskolát, ahol speciális felzárkóztató oktatásban részesült. Családja ekkor Kárpátaljáról Budapestre költözött,

hogy vele lehessen. A hitbeli nevelés mindig fontos volt a család számára, így nem volt kérdés, hogy István felkészül a konfirmációra.

Dombi Dániel Péter csak később került ebbe az iskolába, és noha nem hallássérült, vállalta velük a közösséget. Mindig fontosnak tartotta a hitet, az Úrral való kapcsolatot, és a hittanórán tanultakat a hétköznapiakban is próbálja alkalmazni. Fontos számára az Ige: „Amit csak szeretnétek, hogy az emberek tegyenek veletek, mindenben ugyanúgy tegyetek ti is velük...” (Mt 7,12) Segíti osztálytársait, megvédi őket, így Istvánt is. Az édesapa elmondta, hogy a fia nagyon bátran válaszolt a kérdésekre, és ahogy nézték a vizsgát, egy másik embert láttak ott állni, annyira mássá formálta Isten és az Ő Igéje.

Szerinte nemcsak Dani segített Istvánnak, hanem fordítva is igaz ez, mert a fia sok kérdést éppen azért gyakorolt, hogy Istvánnak tudjon segíteni. Dánielt 2004-ben a Cinkotai Evangélikus Egyházközségben Boros Péter, a Budakeszi Református Egyházközség lelki-

Dombi Dániel Péter és Gáti István testvéreink Marton Piroska szolgálatával jelynelvi konfirmációi istentisztelet keretében tettek fogadalmat templomunkban

pásztorra keresztelte, aki mindnyájunk nagy örömeire jelen volt az ünnepségen.

Áldó Igék

Az igehirdetés a sareptai özvegyasszony története alapján azt emelte ki: fontos, hogy adni tudjunk. Az özvegyasszonynak oda kellett adnia Illés prófétának az utolsó lisztecskéjét és olaját, mert csak ha ezt megteszi, akkor kapja meg az áldást, a három évig ki nem ürülő korsót és fazekat. A világban csak az fontos, hogy kapjunk: támogatást, árendedményt, több fizetést, elismerést, dicséretet. A siketkultúra egyik alapja is az, hogy kapjunk, lehetőleg ingyen. Közben a Biblia központi üzenete is az, hogy Isten ad: egyszerűlt Fiát adja. Ehhez kapcsolódtak az áldó Igék is. Dániel áldó Igéje: „*Semmit ne félj azoktól, a miket szenvedned kell... Légy hív mind halálig, és néked adom az életnek koronáját.*” (Jel 2,10) István áldó Igéje: „*Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.*” (2Kor 12,9) Mindkét Igében benne van a szenvedés, hogy ezt nem kerülhetjük el. A hallássérültek életét pedig különösen sok minden nehezíti. Ráadásul kevés lehetőségük van arra, hogy az Igéhez

hozzáférjenek olyan formában, hogy azt ők is megérthessék. De benne van az Igékben az is, hogy Isten ad. Adja az élet koronáját, adja a kegyelmet. És fontos az élet odaszánása, a hűség mindhalálig! Fél szívvel és fél étellel nem lehet az Urat szolgálni. Amit a magam életében mindig fontosnak tartottam, ugyanazt kívánom útravalóul a két konfirmált fiatalnak a választott Igék által is.

Erre az istentiszteletre úgy kerülhetett sor, hogy sokan adtak sok év alatt. István és Dániel hűségesen tanultak, kérdeztek, küzdöttek. Mások évek óta imádkoznak a misszió megmaradásáért. Voltak, akik eddig is és most is bejöttek segíteni, például előkészülni a szeretetvendégséget. Rendkívüli dolgok is megvalósultak, hiszen a „halló” gyülekezetben is hirdették az alkalmat, és nem hiába, mert szép számmal voltunk együtt, presbiter testvérek is eljöttek. Adtunk, és nem mentünk el üres szívvel, mert megáldotta az Úr a jelnyelvi konfirmációs istentiszteletünket. „*Ez a nap az, a melyet az Úr rendelt; örvendezzünk és vigadjunk ezen! Oh Uram, segíts most; oh Uram, adj most jó előmenetelt!*” (Zsolt 118,24–25)

Marton Piroksa

AZ ÉLŐ ISTEN JELENLÉTÉBE KÉREDZKEDÜNK

Gondolatok a 2. fasori nemzetközi orgonafesztiválról

Idén októberben egy nagyszabású koncertsorozat keretében ismét neves külföldi és magyar orgonaművészek tisztelték meg a zenekedvelő közönséget templomunkban Pálúr János kántorunk szervezésében. A meghívás elfogadására közös volt az indítékuk: mindannyiukat a két éve újjáéledt fasori orgona avatott megszólaltatásának vágya hozta templomunkba.

Amikor a Biblia templomszentelési istentiszteletéről szóló krónikáját olvassuk, borzongás fut

át rajtunk, hogy milyen fenséges lehetett látni és hallani a dicsőítő szertartást és énekeket! „*[F]ölsorakozott az oltártól keletre valamennyi énekes lévita, tehát Ászáf, Hémán és Jedútún a fiaikkal és testvéreikkel együtt, fehér ruhába öltözve, cintányérokkal, lantokkal és citerákkal, és velük együtt százhusz harsonát fújó pap. A harsonásoknak meg az énekeseknek egyaránt az volt a tisztük, hogy összehangolva zengjék az Úr dicséretét és magasztalását. Amikor felzendültek a harsonák, a cintányérok és a hangsze-*

rek, és dicsérték az Urat, mert ő jó, és örökké tart szeretete, akkor a házat, az Úr házat felhő töltötte be, úgyhogy a papok a felhő miatt nem tudtak odaállni, hogy szolgálatukat végezzék, mert az Úr dicsősége betöltötte az Isten házát.” (2Krn 5,12–14) Valóságos hangverseny lehetett ez, melyben a különböző rendű és rangú egyházzenezők összegyűltek a hosszú évekig tartó építkezés méltó befejezésére, hálaadó ünnepre. Dávid zsoltárai és Istent dicsőítő énekek szólalhattak meg hangszeres kísérettel. A papi rendeken belül a zenéért felelős kar ugyanolyan fontos szolgálatot végzett, mint aki az áldozati állatokat bemutatta, vagy az Isten Igéjét hirdette a gyülekezet számára.

Csodás ajándék

Rá kellett döbennünk arra, hogy a zene mint a liturgia része milyen felségesen szolgálja az egész istentisztelet rendjét a megszólaló harmóniákon, csodálatosan képzett hangú kántorokon és kórusokon keresztül. Nem csak az elhangzó darabok szépségével, de egymást követő rendjével is, hangerejével, összhangjával, mondanivalójával fejezi ki az ember tiszteletét és imádatát Isten iránt. Láthatatlan, de valóságosan átélhető, sajátos arányokkal és egységgel megjelenő alkotás ez, melyben az ember az élő Isten jelenlétébe kéredzkedik.

Istenadta orgonánk csodás ajándék ehhez a zenekedvelők számára. Gyülekezetünk kántora, Pálúr János egyetemi adjunktus, a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem orgona- és improvizációtanára második alkalommal szervezte meg az októberi orgonafesztivált. A szerda esti kezdések a munkából érkezők számára is elérhetővé tették ezeket a különleges hangversenyeket. Az előadók a világ minden tájáról érkeztek hozzánk. Volt közöttük életpályájára visszatekintő, valaha Budapesten versenyt nyert idősebb és fiatal, művészetét Amerika egyetemén csiszoló orgonaművész. Más közülük egy megmérettetésben került ki

győztesként, Párizs városának nagydíjasaként ugyanúgy, mint gyülekezetünk orgonistája. Külön színt adott a sorozatnak az egyetlen hölgy közöttük, aki tapintatos, bájos módon igen sok érzellemmel, valódi, asszonyokra jellemző, bensőséges és otthonos légkört teremtett játékával. Színes egyéniségük más-más módon örvendeztetett meg bennünket. Az orgona mint a legszakrálisabb hangszer hűen adja vissza a mindenkori zeneszerzők művein keresztül Isten teremtő nagyságát, magasságot és mélységet, harmóniát és rendet, érzelmeket és a beteljesedés végtelen érzését.

Szárnyalt a lelkünk

Áldjuk Istent, aki mind többeket vonz be templomunkba a zenei evangélium megszólalása kapcsán! Jó volt munkatársaink, ismerőseink számára a hívogatást továbbadni, hogy gyülekezetünkben várja őket a megnyugvást és békességet hozó muzsika. Reménységünk, hogy a zenei élményen túl átéltek Isten jelenlétét is. Ki-ki saját terheivel jött, talán egy nagyon nehéz életszakaszból vagy akár csak a mindennapok taposómalmából. Az előadások után szinte szárnyalt a lelkünk felszabadultságában. Köszönjük Istennek, hogy adott nekünk is egy csodás házat, templomunkat, s benne az orgonánkat. Köszönjük, hogy vendégül lát itt bennünket, ahol átélhetjük azt, amit Salamon és kortársai, hogy az Úr dicsősége töltötte be az Isten házát. Köszönjük a művészeknek, hogy vállalták a hosszú utat és a velünk való közösséget. Köszönjük az igei és tevékeny szolgálatot végzők áldozatos munkáját és a szervezést. Kérjük Urunkat, hogy továbbra is formáljon bennünket az Ővele való közösségünkön keresztül, a zene és Igék által, hogy eljussunk ne csak az ismeretre, de arra a harmóniára és szépségre is, melyet a teremtett világban, a zenében és minden ajándékában felfedezhetünk!

Dr. Tolnay Lajos és Márta

ITT A HÉTFŐ IS VIDÁM!

Ilyet világi munkahelyen nem lehet átélni!

Halász Ágnes hivatali titkárként, pénztárosként dolgozik a gyülekezetben, de számára a Fasor lelki otthon is jelent. A munkatársakat bemutató sorozatunkban ez alkalommal ő mesél arról, miért tartja a gyülekezetet élete részének.

– **Mi a feladatod a hivatalban?**

– Az a célom, hogy mentesítsem a lelkészeket mindattól, ami nem az ő feladatuk, s ezzel terhet vegyek le a vállukról. A hivatalban titkári, pénztárosi és egyéb ügyintézését végzek. Próbálom azokat kiszolgálni, akik az evangéliumot, Isten üzenetét hirdetik. Fontosnak tartom, hogy erre tudjanak koncentrálni, s ne forgácsolódjon szét az erejük más részfeladatok során.

– **Hogyan kerültél a gyülekezetbe?**

– Ósfasori vagyok, 1983-ban kerültem ide, amikor konfirmációi előkészítőre kaptam meghívást. Itt kereszteltek, a szüleim kötelezővé tették számomra, így tisztességesen jártam a tanfolyamra, s konfirmáltam. Akkor úgy gondoltam, soha többé nem jövök vissza. Azon a nyáron azonban elhívtak egy konfirmandushétre Tahitófaluba, ahol nagyon jól éreztem magam. Jól összekovácsolódott a társaság, a csoportbeszélgetések, a hangulat magával ragadott, elkezdtem járnai az ifibe. A táborvezető sokat beszélt a saját életéről, gyerekkoráról, megtéréséről. Úgy döntöttem, az Úrhoz fordulok, átadom az életemet. A záró alkalmon kaptam egy képeslapot ezzel az Igével: „*Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál...*” (Róm 8,28) Azt hittem, ezután az életem töretlen lesz az Úrral együtt, minden csak jól alakulhat. Nem egészen így történt.

– **Mit jelent Istent szeretni?**

– Fiatal felnőtt voltam, amikor az egyik ifjúsági órán a lelkész ennek az Igének a valódi üzenetéről beszélt, arról, hogy igazán tudjuk-e,

mit jelent Istent szeretni. Akkor, felnőtt fejjel elgondolkoztam ezen: miért is, hogyan is szeretem Istent, van-e bennem önzés? Rájöttem, hogy Ő engem az elhatározása szerint elhívott. Jó látni, hogy ez a gyülekezet nem emberektől függ. Nem attól, hogy ki van a szószéken, ki az elnök-lelkész, ki az egyházfű, ki a hivatali munkatárs. Itt Krisztus van, ő tartja egyben a gyülekezetet. Azt is jó megélni, hogy láttam, milyenek voltunk, mivé lettünk, hogyan bővültünk.

– **Milyenek a munkatársaid? Van különbség a korábbi világi munkahelyedhez képest?**

– Ez egy nagyon jó közösség. Minden csütörtökön van munkatársi megbeszélés, ami áhitattal, imaközösséggel indul, ott megbeszéljük az előttünk álló és az elvégzett feladatokat. Mindenki azt nézi, hogyan tudna a másikon segíteni. A takarítótól kezdve az egyházfűig, a hittanoktató, a projektfelelős, a diakónus mind együtt vagyunk, és egyet akarunk. Nincs féltékenykedés, nincs irigység, egymás magánéletéről is sokat tudunk. Imaközösségeket szoktunk tartani, ha valaki bajban van, vagy nehézséggel küzd. Ez a lelki összetartozás nekem teljesen új dolog. Betegségem alatt megrendültem, meghatottan éreztem, hogy imádkoznak értem. Tiszteletes úr azt mondta: „Addig ne gyere be, amíg nem gyógyultál meg!” A Fasor az Úré! Ha valaki hiányzik, a többiek helyettesítik, segítik. Itt megvalósul az, hogy „*Egymás terhét hordozzátok...*” Szerintem sokan megtapasztalták, milyen érzés gyomorgörcsrel bemenni a munkahelyre. Itt a hétfő is vidám, szárnyalva jön be az ember, nem pedig lógó fejjel, hogy mi vár rá. Az előző munkahelyemen, ha több feladatot végeztem, azt hitték, hogy törtetni akarok, vagy másnak a munkáját akarom elvenni. Ezt a testvéri-munkatársi közösséget nem is tudom mihez hasonlítani. Ilyet világi munkahelyen szerintem nem lehet átélni.

– **Hogyan tudod különválasztani a munkát és a szolgálatot?**

– Mivel többet dolgozunk, mint amennyi a hivatalos munkaidőnk, ezért azt szolgálatként végezzük. Nekem ilyen a vasárnap, amikor istentisztelet előtt és után is működik a pénztár, illetve átveszem a perselypénzt. Ilyenkor nagyon gyorsan kell sok embert kiszolgálni. Vasárnap a templomban sokszor odajönnek hozzám gyülekezeti tagok, hogy „Ági, ezt vagy azt intézd el!” Őket megkérem, hogy írjanak e-mailt, vagy hívjanak fel telefonon, mert vasárnap nincs ügyintézés. Legalább az istentisztelet alatt és után szeretném kizárni a munkát.

– **Hogyan fogadod azokat, akik az ügyeiket intézik a hivatalban?**

– Főleg a temető családokkal kerülök közeli kapcsolatba, akik itt vásárolnak urnafülkét vagy már korábban itt vásároltak. Együttérzőn végighallgatom a gyászolókat, de igyekszem tartani magam ahhoz, hogy reálisan elmondjam, mi a szerződéskötés feltétele. Tényszerű szoktam lenni, de azért szeretetteljes. A terhüket nem szabad magamra venni. Próbálok türelmes lenni a kételkedőkkel szemben is. Nálunk az urnafülkéknek nincs lejáratú idejük, örök megváltásra vásárolhatók, addig maradnak meg, amíg a templom áll. Ilyenkor rákérdeznek: „Mi lesz, ha összedől a templom?”

Ez az Úristen csodája

– **Sok szállal kötödsz a gyülekezethez. Milyen szolgálatban, alkalmakon veszel részt?**

– A gyermekmegőrző szolgálatban veszek részt. Kéthavonta egyszer tartom a megbeszélést. Gyermekmegőrzés van hétközi alkalommal és vasárnap is, nagyon kedves a szívemnek ez a szolgálat. Ez egy olyan közösség, amelyre lehet számítani. A konfirmált fiataltól a nyolcvanéves néniig egységben szolgálnak együtt. Rendszeresen járok a szerdai bibliaórákra, amit azért is szeretek, mert beszélgethetek

idősekkel, fiatalokkal. A közös bibliaórán is örömmel veszek részt, ott is úgy tudok találkozni a gyülekezettel, hogy nem kell dolgoznom. Járunk a pénteki páros körre a férjemmel. Ott is egy olyan közösség van, akikkel együtt nőttünk fel itt, a gyülekezetben. A legjobb barátnőmmel – akit itt ismertem meg 1984-ben, a gyülekezetben – most kollégák vagyunk. Ez az Úristen csodája, hogy velem együtt dolgozhatok.

– **Mit jelent számodra a Fasor?**

– Az életem része ez a gyülekezet. Mivel régóta vagyok itt, nagyon sok ember ismer. Azok a gyerekek, akikre a házasságunk alatt vigyáztunk, a mostani fiatalok. Olyan, mintha a családom egy része itt lenne! Nem is tudom elképzelni, ha engem valami bánat vagy öröm ér, akkor ne ide jöjjenek először, ebbe a közösségbe. Mielőtt elkezdtem itt dolgozni, sokat imádkoztam, hogy megtaláljam az Úr vezetését, elhívását ebben. Sok Igét kerestem, mégsem éreztem azt, hogy kaptam az Úrtól üzenetet. Az utolsó pillanatban egy táskából kiesett egy Ige, ráadásul fasori logóval ellátva. Valószínűleg közös bibliaórán vagy egy csendeshéten kaptam korábban: „*Ha valaki nekem szolgál, engem kövessen; és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám is; és ha valaki nekem szolgál, azt megbecsüli az Atya.*” (Jn 12,26) Így nem volt kérdés, hogy engem ide Isten küld és hív. Akik engem ide elhívtak, ők is az Úr elé vitték ezt a kérdést imádságban. Nem tőlem függ, hogy itt vagyok, ez az Úr akarata.

Halász Kinga

ÚT, IGAZSÁG, ÉLET

Csendesnap a Juliannában

Az október 1-jén tartott csendesnap témája János evangéliuma 14. fejezetének 6. verse volt: „Jézus így válaszolt: *Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csak énáltalam.*” Jézus Krisztus mondja: én vagyok az út. Ő az egyetlen, aki az életre visz, aki összeköt bennünket az Atyával, embertársainkkal, a mennyel. Jézus Krisztus megtette a legnagyobb és legnehezebb utat értünk. Élményeikről beszéljenek most a gyerekek! Három héttel a csendesnap után két kérdést tettünk fel nekik. A 4/b, valamint a 7/a és b osztály tanulóinak legtöbbször elhangzott válaszait olvashatjuk itt. Nagyon jó volt megtapasztalni, hogy szinte mindenki válaszolt!

A csendesnapra készült egyik osztálymunka

Mi volt a legjobb élményed a csendesnapon?

4/b: A Reformáció park állomása; a szívecskegyűjtős állomás; a meseállomás; amikor vakon vezettük egymást; a tornatermi éneklés; a templomi áhítat.

7/a és b: Az izgalmas feladatok; a közös beszélgetések az állomásokon; a bátorságpróba; a mezítlábas tanösvény; az, hogy együtt volt az osztály a feladatokban; amikor bekötött szemmel kellett menni a pályán; olyan hibáimat láthattam meg, amilyeneket eddig még soha; a szeretet útja állomás; hogy összekovácsolt minket a csoportos feladat; most jöttem rá sok mindenre.

Milyen lelki üzenetet értettél meg Istentől?

4/b: Hogy Isten a jó útra vezet minket, és szabad rajta menni; hogy van széles és keskeny út; megértettem az utak méretét, a bűn terhét és a szeretet keskenységét; azt, hogy Isten szeret minket, és vigyáz ránk; megértettem, hogy a rengeteg út előtt álljak meg, és bízom magam Isten döntésére; csak Jézuson keresztül juthatunk az Atyához, és Ő készít utat, vezet minket.

7/a és b: Hogy sokféle út van, de csak egy a helyes; hogy rengeteg út van, és nekem Isten útjára kell rálépnem; hogy Jézus jót akar nekünk azon az úton, ahol vezet; hogy nem kell túlaggódni a jövőmet; hogy vannak az útnak nehezebb és könnyebb részei; hogy bármilyen útszakaszon is vagyunk, Isten segítségét kérjük; megértettem, hogy sok rossz út van, de egy jó út, kiút, ez pedig az, amit Isten készített, és a szeretet útja; hogy a széles út látszatra könnyebb, de a rosszba vezet; hogy az osztállyal jobban össze kell fogni, mert egy család vagyunk.

Somogyiné Ficsor Krisztina

REFORMÁCIÓ VAGY DEFORMÁCIÓ?

Csipkebokor ovis élmények

Évek óta közösen ünnepeljük a reformáció napját Csipkebokor ovis gyermekeinkkel. Kimegyünk a Reformáció parkba, vagy ők jönnek el templomunkba, és itt tartjuk a megemlékezést.

Idén annyira fúj a szél és esett az eső, hogy az óvodában tartottuk az alkalmat. Marika vezetőnő gondos szívvel telefonált, menjek el inkább hozzájuk én, mert nem akarja, hogy a gyermekek megfázzanak. Amikor megérkeztem a Városligeti fasor 29-be, mintegy ötven kis ovis fogadott az egyik csoportszobában. Szép rendben ültek, közöttük az óvó nénik és a dadusok. Milyen sokan néznek szembe velem kedves, kíváncsi szemekkel! Aztán játékosan megtanultuk egy kalap segítségével, hogy mi a deformáció, és mi a reformáció. Melyik szóhoz hasonlít a református? Majd gyakoroltuk is a tanultakat. Vajon amikor szépen felépítet a homokvárat nyáron, vagy a formából kiöntöd a homokot, és örülsz neki, ám odajön valaki, és széttapossa, az reformáció vagy deformáció? Sok kis kéz a magasban és lelkes találgatások. És ha odajön édesanya, és azt mondja: Sajnálom, hogy szétment. Segíts neked felépíteni! Az deformáció vagy reformáció? Vajon amikor építesz egy kockavárat, és valaki szétlöki, akkor az reformáció vagy deformáció? És ha odajön az óvó néni, és megvigasztal, és segít felépíteni, akkor az melyik szó?

Megerősít, megszentel

Aranymondást is tanultunk az 1517-es évszámra is gondolva, a János evangéliuma 17,17-et: „Szenteld meg őket az igazsággal: a te igéd igazság.” Ezt elmutogattuk, megtanultuk, és versenyeztünk, hogy ki tudja jobban. Majd arról beszélgettünk, hogy a Biblia megmutatja, mi az igazság, mi az, ami épít, és mi az, ami rombol. Isten az Igéjén keresztül tud jó gondolatokat, tetteket adni a szívünkbe. Milyen jó, hogy a

kezünkben lehet Isten szava, mely megerősít, megszentel, újjátesz minket!

Csodálatos volt átélni, hogy lehet ennyi gyermekkel együtt minderről beszélgetni. Feltölti az ember szívét, ahogy jelentkeznek, válaszolnak, van véleményük. Most is ugyanazt tapasztaltam, amit mindig a Csipkebokor oviban: jó ide bejönni és látni a lelkes gyermekeket és a szeretettel teljes pedagógusokat. Az alkalom végén elmondtuk közösen a Miatyánkat, de még voltak ovisok, akik nem tudták. Ám ez sem jelentett problémát, lelkesen mondták utánam. Végül odajött az egyik óvó néni, és azt mondta, hogy az egyik kislány, aki engem hallva mondta utánam az imádságot, a „mindörökké”-t így értette és mondta: „Minden oké, Uram, Ámen.” Végül is teljesen igaza van – állapítottuk meg. A másik helyszínen lelkes kalappróbálgatással zárult az alkalom a tükör előtt. Végül úgy jöttem el, hogy azon gondolkoztam, milyen jó annak, aki ide járhat, milyen áldott légköre van ezeknek a csoportoknak!

Mindezt nemcsak azért írtam le, hogy megosszam az örömet, hanem hogy hívjak mindenkit, akinek ovis gyermeke van, hogy legyen része a csipkebokros élménynek! Itt sem minden tökéletes, hiszen a földön nincs olyan hely, de a szeretet légköre árad, és Isten áldott módon jelen van, mert behívják Őt az óvó nénik, a dadusok és a gyermekek is a szívükbe. Hamarosan elkészül az új óvodánk, ahol hat csoportnak lesz hely. Már most ajánljuk ismerőseinknek, hiszen hamarosan indulnak a jelentkezések! Gyönyörű udvarral, nagy csoportszobákkal, a legmodernebb építészeti megoldásokkal készül el az óvoda. Azonban mindennél fontosabb, hogy Isten jelenlétének akarunk engedni benne, és ez a legnagyobb kincs minden ovis számára. Kíváncsi, hogy sok gyermeknek legyen ebben része!

Somogyiné Ficsor Krisztina

TÖRTÉNELMI FORDULAT

Cserkész-szakképesítést szerzett egy gyülekezeti csapattagunk

A 270. Hajnal Cserkészcsapat 1923. október 13-án alakult a budapest-fasori református gyülekezetben. 1948-as pártállami feloszlását követően működése 1990-ig szünetelt, újraalakítását ténylegesen azonban csak 2014-ben sikerült fasori gyülekezeti és külsős cserkésztestvérek segítségével megvalósítani. Diószegi Keve akkor ötödik osztályos tanuló volt a Julianna iskolában, és már az első toborzó alkalmával kedvet kapott a csatlakozáshoz. A fasori cserkészélet legújabb történetének első, gyülekezetünkben kiröppenő fecskéjeként idén októberben két szalagsíkot kapott a cserkészingére annak jelzéseként, hogy sikeres vizsgával zárta a Magyar Cserkészszövetség hivatalos, féléves őrsvetzőképzőjét. Az ő beszámolóját olvashatják.

Cserkészcsapatom, a Hajnal megelőlegezett bizalmából egy éve vezetem alsós fiúkból álló őrsmet, és most el is végeztem hozzá a vezetőképzést. Ez három intenzív, elméleti (többek között gyermeklélektani és módszertani), valamint gyakorlati képzést nyújtó hétvégéből, ezekhez kapcsolódóan számottevő mennyiségű beadandó és közösségiprogram-jellegű házi feladatból, kötelező olvasmányokból, egy emberpróbáló nyári táborból és egy komplex, képesítő vizsgát jelentő hétvégéből állt. A megszerzett tudást pedig mindeközben már azonnal kamatoztathattam is az őrsmettel folytatott együtt-

léteken, a Hajnal nyári cserkész táborában, valamint az október végén megrendezett őszi portyánkon.

Talán nem csak számomra lesz továbbá gazdagító, hogy az az öröm ért még, hogy jelentkezést követően bekerültem a válogatón a jövő nyáron az Egyesült Államokban, Nyugat-Virginiában megrendezésre kerülő 24. cserkész-világtalálkozó magyar keretébe. A dzsemborira a világ minden pontjáról érkező cserkészcsapatok (legutóbb 155 országból 33 ezernél is több résztvevővel) közel két hetet töltenek együtt élményekben és eseményekben gazdag lelki és közösségi megmozdulásokon, természetjáró és sportprogramokon, játékokon vetélkedve, ismerkedve és barátkozva, mindeközben pedig prezentálva hazájuk jellegzetességeit. Ilyen alkalom csak egy van egy cserkész életében, mert a négyévente összehívott világtalálkozót a 14–18 éves korosztály számára rendezik. Az esemény jelentőségét talán érzékelteti, hogy a múlt hónapban a Magyar Nemzeti Múzeumban *Fiatal öregcserkészek* címmel rendeztek idősek visszaemlékezéseivel tárlatvezetést többek között az 1933-as gödöllői (4.) cserkész-világdzsembori életre szóló élményeinek képes beszámolóiból. A háromszáz fős, jövőre kiutazó magyar csapatnak tehát már én is a tagja vagyok (ráadásul egy volt juliannás és egy jelenlegi, gimnazista osztálytársam is), és a dzsemborin Magyarország színeiben a Fasort is képviselni fogom. Az ott szerzett tapasztalatokat pedig itthon a Hajnal cserkészcsapat javára szeretném majd felhasználni. A kiutazás és részvétel anyagi feltételeinek megteremtéséhez addig a következő fél évet egyéni és céges támogatók keresésével fogom tölteni.

Diószegi Keve Vince

KÉZMŰVESKÉPESSÉGEINK FELFEDEZÉSE

Alkotókör a Fásorban

Hosszabb ideje formálódott bennem a gondolat, hogy jó lenne a Fásorban kézművesdelutánokat tartani. Nem a családos alkalmak foglalkozásaira gondoltam, hanem olyan együttlétre, ahol kortól, nemtől függetlenül egybe gyűlhetnek alkotni.

Kerestem olyan vállalkozó kedvű asszonyokat, akik különböző kézművestechnikákat ismerve szívesen átadnák tudásukat minden érdeklődő gyülekezeti tagnak. Ennek egyik célja, hogy megismerkedjenek a manuális alkotómunka sokféle lehetőségével, melyeket aztán szabadidőnkben otthonunkban is alkalmazhatunk ajándékok, használati tárgyak készítésére. És felfedezhetjük azokat a képességeinket, amelyekről eddig nem is tudtunk.

Vállalkozó kedv és türelem

Másrészt, ha már valamennyire gyakorlatot szereztünk egy-egy területen, készíthetünk használati tárgyakat, dekorációt, szemléltető

eszközöket gyülekezetünk iskolája, óvodája, hitéleti foglalkozásai számára is.

A résztvevők közül mindegyikünk csak egy-két területet ismer, a többiben mi is kezdők vagyunk. Ezért nincs szükség előképzettségre, csak vállalkozó kedvre, türelemre. Mi türelmesen segítünk, ahogy időnként mi is segítségre szorulunk. Eddig készítettünk játék állatkákat filcből, tavaszi dekorációt az óvodának,

horgolt virágokat, csillagokat, agyagedénykéket.

A Julianna iskola lány technikatermében gyűlünk össze kéthetente, kedd délutánokon 17.30 és 19.30 között. Az anyagokat, eszközöket nagyrészt mi adjuk. A foglalkozásokat a gyülekezet hirdetőlapján hirdetjük, a részletekről pedig minden alkalommal a *Fasor.hu* honlapon adunk hírt. Szeretettel várunk minden vállalkozó kedvű érdeklődőt!

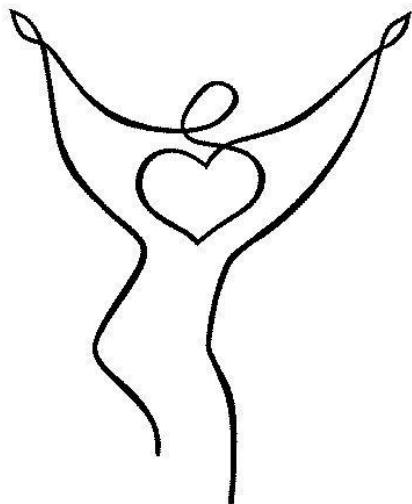
Martineczné Kiss Márta

ÉG ÉS FÖLD

Igyekszem pontosan használni a szavakat; szakmám szerint illenék is. A minap két köznapi dolgot az összehasonlításban így jellemeztem: *ég és föld* a különbség. Az ember hajlamos nagyítani. De ekkorát?! Dehogy volt akkora a különbség. Mi, földhözragadt emberek a házak tetejét már magasnak látjuk. A fölszálló repülőgép már égre tör. Aztán a felhők, este a csillagos ég: maga a végtelen magasság. Jut eszembe Vörösmarty hatalmas, látomásos versének két sora: „Ember vagyunk, a föld s az ég fia. / Lelkünk a szárny, mely ég felé viszen...”
(*Gondolatok a könyvtárban*)

És akkor kérdezem: Vajon képes leszek-e fel-fogni valaha is a maga teljességében, hogy Isten, a mi Atyánk, aki *menny és föld Ura*, rám tekint az ég magasságából, mert én, gyarló, perszem ember fontos vagyok neki?

Széplaki György

*Köszönet az életért. Simon András grafikája
(cikkszám: 1157; a szerző engedélyével)*

Kisdéd születésére...

18 karácsonyára

Itt az idő,
meg kell tennem,
Hozzam rendbe,
bűnös lelkem.

Itt az idő,
mit kell tennem,
Gyötört szívem,
békén legyen.

Itt az idő,
mit kell tennem,
Fáradt testem,
erőt nyerjen.

Itt az idő
odamennem,
Kis jászolát
érinthessem.

Gránitz Miklós

Üvegre festett örökség

Címlapunkon egy részlet látható abból a színes, festett üvegből, amely ősszel megújulva visszakérült eredeti helyére, a Szabó Imre terembe. A gyönyörű, hatalmas, négyzet alakú üvegből, amely a Budapest-Fasori Református Egyházközség hivatalos pecsétjén is megrajzolt égő csipkebokrot ábrázolja, valaha a gyülekezeti terem díszítette, majd egykoron átkerült a Julianna iskola épületébe. Ott a 2. emeleten, a falra erősítve természetes fényt nem kapott, lámpák segítségével világították meg hátulról. Az épület átépítésének kezdetekor döntött úgy a gyülekezet, hogy az üvegből tegyék vissza a Szabó Imre terembe. A műalkotás restaurálását L. Szabó Erzsébet üvegművész végezte el, majd a kép egy fémkeretet kapott, így állították fel a templomudvarra néző ablakok elé. A munkálatokat döntően egy faszori presbitercsalád adományként finanszírozta. A mózesi Igével – „*Ég, de meg nem emésztetik*” – ékesített üvegből áldott, üvegre öntött faszori örökségünk. A természetes fényben életre kelve mostantól méltó helyen hirdeti Isten dicsőségét.

KÉT SZENVEDÉLYES EMBER

Film a reformáció koráról

Mi lett volna, ha Kálvin János és Loyolai Ignác vitázik egymással? A kérdés történelmietlen, a filmvásznon mégis megvalósul: Pozsgai Zsolt *Megszállottak – Kálvin és Loyolai Ignác* című új filmjében a reformátor hitvitát folytat a jezsuita rend alapítójával.

A film a legjobb külföldi filmnek járó elismerést és a szakmai zsűri különdíját nyerte a keresztény filmek világfesztiválján (Jesus Film Fest) Argentínában. Lausanne polgárai 1536-ban összegyűlnek, hogy döntést hozzanak: maradjanak-e a római egyház tagjai, vagy inkább csatlakozzanak a hitújítókhoz. Meghallgatják mind a két felet.

A nyilvános dispután Kálvin képviseli a reformátorokat, Loyolai Ignác pedig az egyházat. Megjelenik a genfi prédikátor, Guillaume Farel alakja is. Érvek és ellenérvek ütköznek egymással, szó esik a pápáról, a Szentírás szerepéről, az eleve elrendelésről, a bűnbocsánat elnyeréséről, az iskolarendszer kiépítéséről, a jól ismert búcsúcédulákról és a szentek ereklyéiről.

Lux Ádám színművész Loyolai Ignác szerepében

Üzenet a mának

A papság dolga a Szentírás tanulmányozása és közvetítése, vagy hadd olvassa mindenki a saját nyelvén? Valódi művészek Istentől kapott tehetséggel alkotott műalkotásait miért rombolják le? Isten képe bennünk van, nem köthető egy ábrázoláshoz. Két szenvedélyes, megszállott embert látunk, akik meg vannak győződve arról, hogy Isten kiválasztotta őket. Ignác látomásokban kapta a küldetését: „Eszköz vagyok az Úr kezében”; Kálvin in-

az akkori politikai-társadalmi viszonyok és a maiak között. Lausanne városa átáll a reformáció követői közé, és később sokan mások is. Ki nyerte a vitát? Erre nem ad választ a film, de a mai kor számára üzenete van. Bár mások a céljaik, sok mindenben eltérő az álláspontjuk, egy dologban tökéletesen egyetértenek: soha nem volt olyan fontos a lelki megújulás, mint most! Keresztényi alapokon, családon, nemzeteken alapuló Európára van szükség.

Halász Kinga

FASORI CSENGETTYÜSZÓ

Kedves Gyermekek!

A karácsonyi történet egyik emberi főszereplője Mária, akit Isten kiválasztott arra, hogy a karácsonyi történet isteni főszereplőjét, Jézus Krisztust a szíve alatt hordja, a kezében tartsa és dédelgesse mint kisbabát. Nem volt könnyű ez Máriának, mert egy édesanyának sem könnyű az a kilenc hónap és a szülés. Különösen is, ha az egy istállóban és nem egy jól felszerelt kórházban történik! Ráadásul Mária nagyon fiatal volt, és a Szentlélektől fogant a gyermeke, amit nem sokan értettek meg a környezetében.

Mégis mit mondott Mária, amikor megértette, hogy isteni gyermeket vár? Izgult, kiakadt, elkeseredett a feladat nagysága miatt?

Húzd ki a táblázat melletti szavakat a táblázatból, és a maradék betűket összeolvasva megkapod a választ! A szavak csak balról jobbra vagy fentről lefelé olvasva vannak a táblázatban. Vajon Te is tudod ezt tenni karácsonykor?

ÉK
ÉV
ÍR
JÓ
RÓ
TI
ÚR
ÁLD
BŰN
HIT
HOL
KÚT
LÉT
ÁMEN
LÉLEK
ALÁZAT
REMÉNY
SZIKLA
KRISZTUS
SZERETETT
FELTÁMADÁS

K	M	A	G	A	S	Z	T	A	L	J	A	S	A
R	L	E	L	K	E	M	L	É	T	A	Z	Z	L
I	É	J	U	R	A	T	H	O	L	É	S	I	Á
S	K	Ó	S	Z	E	R	E	T	E	T	T	K	Z
Z	A	Z	É	N	T	I	L	E	L	K	E	L	A
T	M	F	E	L	T	Á	M	A	D	Á	S	A	T
U	É	V	U	J	J	O	N	G	L	É	L	E	K
S	I	S	T	E	N	K	Ú	T	A	Z	É	N	H
M	E	G	T	A	R	T	Ó	M	Á	M	E	N	I
Í	E	L	Ő	T	T	B	Ű	N	M	E	R	T	T
R	R	Ó	R	Á	T	E	K	I	N	T	E	T	T
S	Z	O	L	G	Á	L	Ó	L	E	Á	N	Y	A
Á	L	D	M	E	G	A	L	Á	Z	O	T	T	Ú
R	E	M	É	N	Y	V	O	L	T	Á	R	A	R

MEGHÍVÓ

Január 27-én, vasárnap 10 órakor felújított Csipkebokor óvodánk átadásának alkalmából hálaadó istentiszteletet tartunk, melyen Bogárdi Szabó István püspök szolgál.

HAVI ALKALMAINK

- ◆ **Gyülekezeti imaközösség** a hónap 2. vasárnapján 8.30-kor
  - ◆ **Úrvacsorai istentisztelet** a hónap utolsó vasárnapján 10 és 17 órákor (mindkét időpontban ugyanaz az ígéhirdetés)
  - ◆ **Istentisztelet utáni teaház** a hónap 2. vasárnapján
  - ◆ **Zenés áhítat** a hónap 1. vasárnapján 17 órákor
  - ◆ **Keresztelés** a hónap 1. és 3. vasárnapján, az istentiszteleten. Szülőknek, keresztszülőknek a fogadalomtételre felkészítő két alkalom: a keresztelés hetében kedden és csütörtökön 17.30-kor
  - ◆ **Férfi bibliaóra** a hónap 3. keddjén 18 órákor
  - ◆ **Párápoló tanfolyam** a hónap 1. hétfőjén 18 órákor
  - ◆ **Baba–mama kör** a hónap 1. és 3. csütörtökén 9.30-tól gyermekmegőrzéssel
  - ◆ **Pároskör I.** a hónap 3. péntekén 18 órákor gyermekmegőrzéssel
  - ◆ **Női kör** a hónap 2. szombatján 16 órákor
  - ◆ **Pároskör II.** a hónap 2. szombatján 17 órákor gyermekmegőrzéssel
  - ◆ **Közös bibliaóra** a hónap utolsó péntekén 18 órákor
  - ◆ **Eltökélt szívű nők:** a hónap 3. szombatján 15.30-kor
-

A KÖVETKEZŐ IDŐSZAK ESEMÉNYEI

- * **December 10-én, hétfőn 15 órákor** nyugdíjas testvéreink részére adventi délutánt, 18 órától a szolgálatvezetők évváró estjét tartjuk.
  - * **December 10-én, hétfőn 19.30-kor** Horváth Márton Levente orgonahangversenyét hallgathatjuk.
  - * **December 12–14. között, szerdától péntekig 18 órától** adventi előkészítő alkalmakra hívunk mindenkit.
  - * **December 28-án, pénteken 18 órákor** közös bibliaóra lesz.
  - * **Január 20-án, vasárnap a 10 órai** istentiszteleten felnőtt konfirmációi hitvallás- és fogadalomtételt ünnepelünk.
  - * **Február 18–22-ig, hétfőtől péntekig 18 órától** hitmélyítő hétre várjuk templomunkba a Testvéreket.
  - * **Március 2-án, szombaton 9–15 óráig** férfi csendesnapot tartunk.
-

KARÁCSONYI ÉS ÚJÉVI ISTENTISZTELETEK

- * **December 16., advent 3. vasárnapja 10 óra** istentisztelet karácsonyi családi gyermekműsorral és a gyermekek megajándékozásával, majd közös gyülekezeti ebéd **13–15.30** gyülekezeti családos délután: gyermekeknek kézművesprogramok, felnőtteknek életút-bizonyágtétel házaspároktól
- * **December 24., hétfő 14.30 szentesti áhítat**
- * **December 25., kedd, karácsony 1. napja**
8 óra istentisztelet úrvacsorával
10 óra istentisztelet úrvacsorával (gyermekmegőrzés 3 éves korig, gyermek-istentisztelet öt korcsoportban)
17 óra istentisztelet úrvacsorával
- * **December 26., szerda, karácsony 2. napja 10 óra** istentisztelet úrvacsorával (gyermekmegőrzés 3 éves korig, gyermek-istentisztelet két korcsoportban)
- * **December 31., hétfő 18 óra** óévi istentisztelet úrvacsorával (iskolás gyermekeknek öszszevont foglalkozás)
- * **2019. január 1., kedd 10 óra** újévi istentisztelet (gyermekmegőrzés 3 éves korig, iskolás gyermekeknek öszszevont foglalkozás)

HETI ALKALMAINK

- ◆ **Istentisztelet, gyermek-istentisztelet és gyermekfoglalkozás** 5 korcsoportban (3–5 és 5–7 évesek, I–II., III–IV. és V–VI. osztály), 3 éves korig gyermekmegőrző szolgálat vasárnap 10 óra
- ◆ **Siloám imacsoport a szenvedély-betegekért** hétfő 18 óra
- ◆ **Bibliára** kedd 10 óra
- ◆ **270. Hajnal Cserkészcsapat foglalkozásai:** hétfő 16.45–18 óráig (5–7. osztályosok), péntek 15.30–16.30-ig (3–4. osztályosok)
- ◆ **Bibliai közösségi óra** szerda 18 óra
- ◆ **Gyülekezeti bibliára** csütörtök 15 óra
- ◆ **Kisifi és nagyifi bibliára** péntek 18 óra
- ◆ **Fiatalfelnőttek köre** péntek 18 óra

Compass – Isteni pénzügyek bibliatanulmányozó sorozat

Pénzügyeinkről való gondolkodásunk sokszor éles ellentétben van azzal, amit a Biblia tanít erről. Ez elsősre nem is tűnik nyilvánvalónak, mert Isten a láthatatlanságot választotta, számunkra a láthatatlan, természetfeletti világban van jelen.

A világ ezt sugallja: Egyedül én vagyok a tulajdonosa minden birtokolt dolgomnak, és egyedül én irányítom sorsomat.

A Szentírás ezt mondja: Minden birtokolt dolgom tulajdonosa Isten. Ő szuverén, élő Isten, aki mindent irányít.

Ebben a képzésben megismerhetők a világ teremő Urának gondolatai és útmutatásai a pénzügyeink kezeléséről – életkortól, családi állapottól, anyagi helyzetétől függetlenül.

2019. március 18-tól kilenc héten át, **hétfőnként 17.30-tól 19.30-ig** a Faszorban.

Azok jelentkezését várjuk, akik vállalják, hogy ebben az időtartamban rendszeresen ott lesznek az alkalmakon, hogy együtt haladjunk a csoportban. A csoport maximális létszáma 12 fő.

Jelentkezés: compassfasor@gmail.com címen 2018. február 15-ig.

A témafeldolgozást és a közös haladásunkat egy könyv (Howard Dayton: *Számít a pénzed*) és egy ehhez tartozó munkafüzet segíti. Ezek a faszori iratterjesztésben megvásárolhatók.

„Ha tehát a hamis mammonon nem voltatok hűek, ki bízza rátok az igazit?” (Lukács 16,11)

LELKÉSZI HIVATAL

Fogadóórák:

hétfő–péntek: 9–13

szerda: 9–13 és 17–17.45

KOLUMBÁRIUM

Nyitvatartás:

hétfő–péntek: 9–13

szerda: 9–13 és 17–17.45

vasárnap: 9–10 és 11–12.30

FASORI HARANGSZÓ

a Budapest-Fasori Református Egyházközség
negyedéves kiadványa

1071 Budapest, Városligeti fasor 5. • www.fasor.hu
E-mail: hivatal@fasor.hu • Telefon: 342-7311

Szerkesztők:

Cseke Hajnalka, Dévai-Józsa Gábor,
Diószegi Rita, Somogyiné Ficsor Krisztina,
dr. Széplaki György, Tézli Péter

Olvasószerkesztő: Diószegi Rita
Tördelőszerkesztő: Kovács György
Felelős szerkesztő: Cseke Hajnalka